

Lilac

toldju (толжу) เขียน

YOON 지 แปล

A4 ราว

ผีเสื้อ

แสงไฟ

— แห่ง —

ดวงวิญญาณ

1

ฮันบุล แสงไฟแห่งดวงวิญญาณ

1

toldju

เขียน

YOON 天I

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

f @Lilac.Novel

X @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สி่หมึกจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อการใช้งาน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ f amarinbooks

หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

นาคา เป็นผู้ใช้ทักษะภูติในสังกัดกรมนาราย ในบรรดาผู้ใช้ทักษะภูติทั้งหมด ผู้ที่มีความสามารถแข็งแกร่งเท่านั้นจึงจะเป็นนาคาได้ แต่เดิมพวกเขาจัดเป็นสิ่งมีชีวิตศักดิ์สิทธิ์ที่มีหน้าที่รับใช้ชาติด้วยการปกป้องราชสำนักจากเหล่าภูตผี

ในอดีต **คิมแจกยอม** เด็กหนุ่มที่มีความเป็นมาลึกลับถูกอาจารย์ผู้เป็นนาคาหักหลังอย่างไม่อาจให้อภัย ในวันที่เปิดใจและเริ่มต้นใช้ชีวิตวัยเรียนเหมือนคนทั่วไป เขากลับถูก **ยุนแทฮี** นาคาระดับสูงหมายตา แม้คิมแจกยอมจะได้รับคำเตือนว่า เมื่อไรที่พบนาคาให้หนีไป แต่เมื่อสถานการณ์ทำให้คิมแจกยอมไม่อาจหลีกเลี่ยง ความแค้นที่สั่งสมมานานจึงถึงเวลาระเบิด

ขอเชิญนักอ่านทุกท่านเข้าสู่โลกแห่งการแก้แค้นและเอาคืนใน **ฮนบุล** แสงไฟแห่งดวงวิญญาณ

ด้วยรัก

Lilac

คำเตือน
นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

Abuse

การทำร้าย / ใช้ความรุนแรง

Attempted Suicide

มีความพยายามในการฆ่าตัวตาย

Blood

มีเลือด

Bullying

การบูลลี่ / กลั่นแกล้งรังแก

Child Abuse

ทารุณกรรม / ทำร้ายเด็ก

Occult

ความเชื่อในสิ่งเร้นลับ

Supernatural

เรื่องราวเหนือธรรมชาติ

Violence

การใช้ความรุนแรง

บทนำ

บางครั้งโลกนี้ก็ช่างโหดร้ายอย่างไร้เหตุผล

นี่คือสิ่งที่เด็กคนหนึ่งตระหนักได้เป็นครั้งแรก

เด็กน้อยไม่ได้กินอะไรมาสองวันแล้ว เขาเที่ยวตระเวนขออาหารไปตามบ้าน แต่สิ่งที่ได้รับกลับมีเพียงท่าทีเย็นชาเท่านั้น

บ้านหลังคามุงฟางเก่าๆ คือบ้านหลังสุดท้ายที่เด็กน้อยเลือกไป ที่นี่มีหญิงชราผู้ถูกกล่าวขานในหมู่บ้านเรื่องความใจดีอาศัยอยู่ตามลำพัง

ขอเพียงข้าวเหลือก็ได้ ได้โปรดเถอะขอรับ

ทันทีที่เด็กน้อยอ่อนน้อมออกไป หญิงชราก็เดินกลับเข้าครัวโดยไม่พูดไม่จา แม้ว่าเด็กน้อยจะเฝ้ารอด้วยความหวังอันริบหรี่ ทว่าสิ่งที่หญิงชราถือออกมา นั่น แทนที่จะเป็นขนมข้าวกลับลายเป็นกะละมังใบใหญ่ น้ำสกปรกสาตกกระเซ็นไปทั่วร่างของเด็กน้อยพร้อมกับด้ามไม้กวาดที่ฟาดลงมาอย่างไม่ยั้ง

“โอ้เด็กนี่! ใครใช้ให้เด็กถูกสาปอย่างเอ็งมาที่นี่ซะ ไปหัวไปเลยไป”

เด็กน้อยไม่รู้เรื่องอะไรเลย ไม่รู้จักชื่อตัวเอง ไม่เคยพบหน้าพ่อแม่ ไม่รู้กระทั่งว่าทำไมคนเหล่านั้นถึงได้จงเกลียดชังตนเองนัก รู้เพียงอย่างเดียวว่า สิ่งที่เขามองเห็นด้วยตาไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็สามารถเห็นได้ คนเหล่านั้นมักชี้นิ้วตราหน้าเขาว่า ‘เด็กต้องสาป’ หรือ ‘ตัวประหลาดที่เกิดขึ้นพร้อมกับเศษเสี้ยวของภูตผี’ ประหนึ่งเชื่ออย่างสนิทใจว่าเขาสามารถเรียกผีมาได้ทุกอย่างนั้น ยิ่งคนเหล่านั้นเกลียดชังเขามากเท่าไร เขาก็ยิ่ง

เกลียดคนเหล่านั้นไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

เด็กน้อยพุ่งตัวออกไปยังภูเขาหลังหมู่บ้าน ไม่นานร่างกายอันเล็กจ้อย และผอมโซก็เต็มไปด้วยรอยขีดข่วนอย่างไม่รู้ตัว หลังจากขึ้นไปตามสันเขา ได้สักพัก เด็กน้อยก็พบต้นไม้เก่าแก่ขนาดใหญ่ จากมุมที่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้นี้ เขามองเห็นทั้งหมู่บ้านเล็กๆ ด้านล่างนั้นได้ภายในฉากเดียว เด็กน้อยที่เหลือ ตัวคนเดียวก็เริ่มนั่งยองๆ ด้วยร่างกายอันลั่นเทา

สายลมเย็นๆ โกรกผ่านผ้าปูที่เปียกโชกเป็นครั้งคราว การอยู่เพียงลำพังและความเหน็บหนาวคือสิ่งที่เด็กน้อยต้องเผชิญตลอดเวลา

‘มนุษย์เกลียดเจ้า’

ผู้ที่ทำลายความเจ็บปวดโดยไม่ได้รับอนุญาตเสมอก็มีเพียงภูตผีเท่านั้น

‘เจ้าคือพวกเรา’

‘ทำไมไม่ตอบ’

‘หือ หือ หือ’

‘...หนาวหุ’

เด็กน้อยซุกหน้าลงระหว่างหัวเข่าพรางพุ่มพ้อออกมา

‘ทำไมมนุษย์ถึงได้เกลียดเจ้ากันเล่า’

‘พวกเราอย่ารู้เหตุผลนั้นอยู่แล้ว’

‘บางที่เจ้าอาจจะไม่ใช่มนุษย์ก็ได้เนะ’

“หุบปาก ขึ้นพูดอีกคำ ข้าจะฉีกแขนขาพวกเจ้าออกเป็นชิ้นๆ แน่”

แล้วเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจก็เงียบลงในพริบตา

‘...’

‘...’

‘...’

เด็กน้อยเอาจริง

ภายในหุบเขาสงบนิ่ง แม้แต่เหล่าแมลงเ็นพวงห้อยยังแทบหยุดหายใจ ยามจับจ้องไปที่เด็กน้อย สุกสุกสุก เสียงนกฮูกดังมาจากที่ไกลๆ รวากับ หลอนไปเอง เด็กน้อยโอบกอดตัวเองอีกครั้ง

จะผีหรือคนเขาก็ไม่อยากจะเห็นหน้าใครทั้งสิ้น ลูก็ไม่เห็นอะไรสักอย่าง

คงจะดีกว่า...

“หากกลัวลูกตาออกจะดีขึ้นบ้างหรือไม่?”

ในขณะที่เด็กน้อยพึมพำออกมาพร้อมกับทอดถอนใจนั้น

“หืม แบบนั้นไม่ได้สิ”

เสียงหนึ่งดังขึ้นมาอย่างชัดเจน เด็กน้อยเงยไปชั่วคราวก่อนจะตอบกลับ

“บอกแล้วนี่ ว่าถ้าพูดอีกคำซ้ำจะไม่ปล่อยเจ้าไว้แน่”

“ดูสิ เข้าใจผิดใหญ่แล้ว”

เด็กน้อยที่ซุกหน้าอยู่กับเข่าพลันเงยหน้าขึ้นมา สิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือ บุษบาร่วงสูงใหญ่ที่สวมชุดคลุมยาวสีเข้ม ไม่ใช่ผีหรือทมิฬ เด็กน้อยจ้องมองชายผู้นั้นด้วยสายตาของเด็กที่เต็มไปด้วยความระแวงระวัง ชายแปลกหน้ากำลังยื่นหันหลังให้แสงจันทร์ ดังนั้นเขาจึงเห็นหน้าไม่ชัดนัก

“ไม่ต้องกลัวขนาดนั้นก็ได้ ข้าก็เป็นคนเหมือนกับเจ้านั่นแหละ”

ชายผู้นั้นพูดพร้อมกับยกไหล่

“เท่าที่เห็น เจ้าเป็นผู้ใช้ทักษะภูตลีนะ”

“...ทักษะภูตหรือ”

“ใช่แล้ว พวกเราเรียกกันและกันแบบนั้น อ่า ‘เรา’ ในที่นี้หมายถึงคนที่มองเห็นเหมือนเซนเจ้ากับข้าอย่างไรล่ะ”

เด็กน้อยไม่ได้กล่าวอะไร ได้แต่ขยับนิ้วเท้าไปมาท่ามกลางความหนาว มันอาจดูเหมือนว่าเขากำลังฟังผ่านๆ แต่แท้จริงแล้วเขากำลังตั้งใจฟังสิ่งที่ชายผู้นั้นพูดอยู่ นานมากแล้วที่เด็กน้อยไม่ได้พูดคุยใดๆ กับผู้คนเช่นนี้

“รู้หรือไม่ว่าทักษะภูตหมายถึงอะไร”

คำถามที่มาอย่างกะทันหันทำให้เด็กน้อยต้องหยุดคิดชั่วคราว ก่อนจะเอ่ยปากตอบไป

“ความสามารถพิเศษ...ในการมองเห็นภูตผี...”

หลังจากตอบเสียงเบาจนแทบจะไม่ได้ยินออกไป เด็กน้อยก็เหลือบมองชายผู้นั้น แม้จะเห็นใบหน้าของเขาไม่ชัดนักเนื่องจากความมืดที่บดบังอยู่ แต่เด็กน้อยก็รู้ว่าชายผู้นั้นกำลังยิ้มอยู่ไม่ผิดแน่

“ได้เรียนหนังสือบ้างหรือไม่”

ชายคนนั้นถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เด็กน้อยเพียงแต่โคลงศีรษะ
เงิบๆ

“คำตอบนั้นก็พอจะเข้าเค้าอยู่เหมือนกัน เดิมทีมันคือคำที่มีความหมาย
สื่อถึงความสามารถอันโดดเด่นราวกับผืนนั้นแหละ...หากจะตีความแยกตาม
ตัวอักษรก็คงหมายถึงสิ่งที่เจ้าพูดได้เช่นกัน นี่ขนาดเจ้าไม่รู้หนังสือแท้ๆ
แต่ยังตอบได้นำพึงพอใจเช่นนั้น เป็นเด็กฉลาดไม่เบาเลยนะ”

ชายผู้นั้นกระซิบด้วยรอยยิ้ม

“อย่างไรก็ตาม ‘ทักษะภูติ’ที่เราเรียกกันนั้นมาจากรากศัพท์คนละตัวกัน
ดังนั้นความหมายจึงต่างออกไปเล็กน้อย ไม่ใช่ภูติที่มาจากภูตผี แต่มาจาก
ภูติ ที่แปลว่าความรุ่งเรือง ล้ำค่าต่างหาก”

ชายผู้นั้นหยุดพูดก่อนจะโน้มตัวลงมา ทันทีที่เขาคุกเข่าลงข้างหนึ่ง
พร้อมกับยื่นมือออกมา เด็กน้อยก็สะดุ้งเฮือกพร้อมกับถดถอยหลังด้วยความ
ตกใจ ทว่าชายผู้นั้นก็เพียงแต่ค่อยๆ เอื้อมมือออกมาลูบหัวเด็กน้อย
ด้วยความนุ่มนวล

“ทักษะภูตินั้นจึงหมายถึงบุคคลที่มีพรสวรรค์อันล้ำค่า เป็นบุคคล
ที่มีค่าอย่างยิ่งล่ะ”

พูดจบชายผู้นั้นก็จ้องมองเด็กน้อยราวกับมองลงไปยังบ่อน้ำลึกอย่างไร
อย่างนั้น เด็กน้อยไม่ได้หลบสายตาของเขา มันช่างเป็นแววตาที่สดใสและ
ซื่อตรงเสียจริง ไม่นานชายผู้นั้นก็ยืนขึ้นแล้วเริ่มถอดเสื้อคลุมยาวสีเข้ม
ที่เคยสวมอยู่ออก จนชายเสื้อโอบกอบรัดทามกลางสายลมเย็นเฉียบ

เขาคลุมมันลงบนไหล่ของเด็กน้อย ก่อนจะยื่นมืออันใหญ่โตออกมา

“เด็กน้อยผู้ล้ำค่าเอ๋ย เจ้าจะมากับข้าหรือไม่”

ฮุกฮุกฮุก

นกฮูกส่งเสียงร้องจากที่ไกลๆ อีกครั้ง

ไม่ใช่ภาพหลอนแต่อย่างใด

ကဏ္ဍ

၁

「คนโบราณเชื่อกันว่า หายนะและโรคภัยไข้เจ็บทั้งปวงล้วนเกิดจากผี มันคือความหวาดกลัวโดยสัญชาตญาณที่ถูกสร้างขึ้นจากความน่าสะพรึงกลัว ที่วนเวียนอยู่กับความเป็นความตาย แม้ผีจะไม่มีร่างกายอันสมบูรณ์ แต่นับเป็นวิญญาณชั่วร้ายเหนือนมนุษย์ทั่วไป พวกมันร่อนเร่ขึ้นมาจากขุมนรก ปะปนอยู่ท่ามกลางเหล่ามนุษย์ และสร้างความปั่นป่วนให้กับโลกใบนี้ เดิมทีลูกไฟวิญญาณที่หลุดลอยออกจากร่างควรจะเบาดังเช่นลมหายใจ แต่บ่วงแห่งความค้ำคาใจที่เหลือยู่ราวกับตะกอนต่างหากคือสิ่งที่ทำให้ มันหนักอึ้ง

ผู้คนต่างทำทุกวิถีทางเพื่อขับไล่วิญญาณชั่วร้ายออกไป แต่ความสามารถของปฤชชนทั่วไปกลับเป็นเพียงแค่การคงไว้ซึ่งพิธีกรรมความเชื่อทางไสยศาสตร์ที่สืบทอดกันมารุ่นต่อรุ่น เป็นเพียงวิถีชีวิตบ้านๆที่ไร้ประโยชน์ เท่านั้น สิ่งเดียวที่พอจะพึ่งพาได้คือเหล่ามนุษย์เพียงไม่กี่คนที่สามารถมองเห็นผี หรือผู้ใช้ทักษะภูติเท่านั้น แม้ว่าพวกเขาจะถูกรังเกียจก็ตักัน แต่บางครั้งบุคคลเหล่านี้ก็เป็นที่น่าเคารพทีเดียว

ส่วนใหญ่แล้วผู้ที่เกิดมาพร้อมกับทักษะภูติมักจะกลายเป็นหมอผี หรือไม่ก็ละทิ้งทางโลกหันหน้าเข้าสู่ทางธรรม มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่จะถูก

ราชสำนักเรียกตัวให้ไปเป็นนาจา¹ ในการประกอบพิธีขับไล่วิญญาณร้าย เพราะไม่เพียงแต่ชาวบ้านทั่วไปเท่านั้นที่หวาดกลัวผี แต่ในพระราชวังเอง ก็เช่นกัน ด้วยเหตุนี้คืนวันสิ้นเดือนสิบสองตามปฏิทินจันทรคติจึงมีการ จัดพิธีขับไล่ปีศาจร้ายครั้งใหญ่ขึ้นภายในพระราชวัง หรือที่เรียกกันว่า พิธีนาราย² นั่นเอง

เหล่านาจาที่สังกัดกรมนารายนอกจากจะมีหน้าที่หลักในการประกอบ พิธีนารายแล้ว ยังต้องใช้พลังทั้งหมดของตนเพื่อปกป้องคุ้มครองราชสำนัก จากเหตุร้ายและอุปัทวันตรายทั้งปวงที่เกิดจากผีร้ายอีกด้วย โดยบุคคล เหล่านี้จะคอยทำพิธีขับไล่ภูตผีในพระราชวังหลายแห่ง รวมไปถึงการร่วม ขบวนเสด็จของพระราชอาคันตุกะเสด็จพระราชดำเนินไปตามที่ต่างๆ ตลอดจน ขบวนต้อนรับราชทูตที่เดินทางมาจากต่างประเทศ

แต่ในทางกลับกัน ตำแหน่งสุดท้ายของขบวนจะเป็นการรำรำที่สนุกสนาน เพื่อเปิดทางให้พลังแห่งเทพเจ้าคอยส่งเสริมความน่าเกรงขามในฐานะกษัตริย์ ของประเทศตลอดเส้นทางที่ขบวนเสด็จผ่านไป

ด้วยดวงตาทั้งสองคู่ คู่หนึ่งเพ่งมองยังโลกแห่งนี้ อีกคู่ที่เหลือมองลึก เข้าไปยังปรโลก เพียงแค่นี้ก็สามารถขับไล่เหล่าภูตผีทั้งหลายในป่าเขา ลำเนาไพรให้หนีเตลิดเปิดเปิง และยอมก้มหัวอันหนาทิบของพวกมันให้แก่เขา

¹ นาจา คำเรียกโดยรวมของผู้ประกอบพิธีบวงสรวงหรือขับไล่ผี (นาราย) โดย ผู้ที่ทำหน้าที่นี้ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชาย มีการสวมหน้ากากใส่ชุดสีต่างๆ พร้อมกับถืออาวุธ ตามบทบาท เพื่อเป็นตัวแทนเทพและวิญญาณร้ายในการรำรำและกล่าวบทสวด ประกอบพิธี

² นาราย คือพิธีกรรมขับไล่วิญญาณร้ายที่จัดขึ้นในราชสำนัก หน่วยงานราชการ และชาวบ้านทั่วไปตามความเชื่อของคนเกาหลี โดยจะจัดขึ้นในคืนวันสิ้นเดือนของเดือน สิบสองตามปฏิทินจันทรคติ มีเหล่านาจาเป็นผู้ประกอบพิธี เพื่อเตรียมรับสิ่งที่เป็นมงคล และความสุขเข้ามาในวันขึ้นปีใหม่

ผู้เป็นหัวหน้าของเหล่านาจากผู้สื่อสารให้กับทั้งมนุษย์และผี เป็นเทพเจ้าแห่งการขับไล่ปีศาจร้าย ชื่อของเขาก็คือ ‘บังซางซี’³

ส่วนหนึ่งในตำรา *คุนาเซจอน*⁴]

จักรยานคันหนึ่งเคลื่อนตัวไปตามถนนที่ถูกย้อมไปด้วยบรรยากาศยามพลบค่ำ แสงนีออนสว่างไสวส่องกระทบใบหน้าของชายผู้ขี่จักรยานอยู่อย่างนุ่มนวล เขาขี่จักรยานผ่านรถสายตรวจที่จอดอยู่ ก่อนจะจอดจักรยานไว้ยังช่องจอดที่กำหนดไว้ในมุมหนึ่ง

“อ้าว หมูฮง มาเช้าจังนะ”

เมื่อหันไปด้านหลัง เขาก็พบกับสิบตำรวจเอกคิมกำลังสูบบุหรี่อยู่ ถูท่าจากการสวมชุดนอกเครื่องแบบแล้ว ดูท่าว่าคงกำลังจะเลิกงาน ทันทีที่หมูฮงก้มหัวทักทาย สิบตำรวจเอกคิมก็โบกมือแทนการทักทายตอบกลับมา

“หมูคิมยังไม่เลิกงานอีกหรือครับ”

“เฮ้อ อย่าให้พูดเลย มีคดีเกิดขึ้นนะสิ จนถึงได้ติดแหง็กอยู่จนป่านนี้เนี่ย”

ด้วยอาชีพแล้ว เขาไม่ได้หวังว่ากิจวัตรประจำวันของตัวเองจะสงบสุขเหมือนคนอื่นๆ หรือก จะว่าเป็นข้อดีก็ได้ที่ทำให้มีภูมิต้านทานต่อเรื่องต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วจนแทบไม่กะพริบตาด้วยซ้ำ แต่สิบตำรวจเอกคิมที่มักจะสุภาพอยู่เสมอกลับแลบลิ้นออกมาแบบที่ไม่ได้เห็นบ่อยนัก

³ บังซางซี คือบทบาทหรือหน้าที่หนึ่งในเหล่าคนที่แสดงเป็นนาจา ลักษณะของบังซางซีจะมีดวงตาสีทองสีดง ห้อยกระดิ่ง สวมหน้ากากขนาดใหญ่ แต่งกายด้วยเสื้อสีแดงกระโปรงสีดำ คลุมทับด้วยหมวก มีอาวุธเป็นทอกและโล่ในการขับไล่ปีศาจ ในบางตำนานก็เชื่อว่าเป็นเทพที่แท้จริง

⁴ *คุนาเซจอน* คือตำราที่ผู้แต่งสร้างขึ้นมา เพื่ออธิบายเรื่องการขับไล่ผีร้ายที่ทำให้เกิดโรคระบาดภายในพระราชวังสมัยโชซอนและโครยอ โดยจะเล่าเรื่องผ่านการแสดงละครซึ่งมีบังซางซีเป็นตัวละครหลักในการทำหน้าที่ไล่ปราบเหล่าคนที่แต่งกายเป็นผี

“มีเรื่องอะไรหรือครับ”

“เมื่อไหร่ก็ได้ รับแจ้งว่ามีคนก่อความวุ่นวายที่โรงพยาบาลก็เลยพากันไปตรวจดู แต่พอเย็นยันตัวตนได้... หมู่งเองก็คงจะเคยได้ยินชื่อมั้ง บริษัทลูกของคอนสตรัคชันหรืออะไรเนี่ย เขาเป็นประธานที่นั่นแหละ”

ลิปตำรวจโทสงเบิกตากว้างทันที

บริษัทลูกของคอนสตรัคชันเป็นบริษัทก่อสร้างที่มีชื่อเสียงขึ้นมาจากการสร้างเนื้อสร้างตัวของประธานหนุ่ม อีกทั้งยังได้รับความสนใจจากสาธารณชนเป็นอย่างมาก ด้วยการซื้อกิจการและควบรวมกับบริษัทอื่นหลังจากก่อตั้งบริษัทได้เพียงไม่นาน รวมไปถึงยังชนะการประมูลรีสอร์ตและสนามกอล์ฟที่ลงทุนโดยรัฐบาลท้องถิ่น ส่งผลให้ราคาหุ้นพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว จนเป็นข่าวตามมา

“นั่นมันบริษัทที่กำลังดังในช่วงนี้ไม่ใช่หรือครับ”

“อืม เห็นว่าเป็นลูกชายของท่านประธานเพิ่งจะอายุได้หกขวบ และกำลังพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเพราะโรคปอดอักเสบด้วยนะ”

หมุ่คิมหยุดพูด ก่อนจะสูบบุหรี่ที่ถืออยู่ในมือเข้าไปพิดใหญ่

“เด็กที่เมื่อวานนี้ยังสบายดีอยู่แท้ๆ จู่ๆ ก็หมดสติอยู่ในสภาพโคม่าซะได้ ท่านประธานก็คงจะไม่พอใจ โทษว่าเป็นความผิดของโรงพยาบาล จนเกรี้ยวกราดขึ้นมานั่นแหละ พอสติหลุดทีนี้ก็เลยไล่ปาเครื่องมือแพทย์แถมพังอะไรต่อมิอะไร เห็นว่าถึงขั้นต้อยมอเลยนะ”

ให้ตายสิ...ลิปตำรวจโทสงเดาะปากก่อนจะเอ่ยถาม

“แล้วแน่ใจหรือครับว่าเป็นความผิดของโรงพยาบาล”

“นั่นแหละปัญหา เราเชื่อบันทึกการให้ยาแล้ว อีกอย่างทางโรงพยาบาลเองก็ให้ความเห็นว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ตรวจสอบแล้วก็ไม่เจออะไรที่ผิดปกติเป็นพิเศษอีก ก็เลยไม่รู้สาเหตุที่แน่ชัดนี้แหละประหลาดแท้”

หมู่งเองก็พลอยมีสีหน้าเคร่งเครียดไปด้วย

“นั่นสิครับ มันแปลกจริงๆ ด้วย...”

“โรงพยาบาลก็เลยไว้วางใจตามแบบฉบับของโรงพยาบาล ส่วน

ท่านประธานเองก็ไวยวายเป็นแบบฉบับของคนเป็นประธานนะสิ เอ้อ พอเราบอกว่าคงทำอะไรไม่ได้จนกว่าจะมีหลักฐานที่แน่ชัดออกมา เขาก็พูดพรัว่า ท่านองว่า หลักฐานก็ความฝันเขาไงด้วยนะ”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“ก็ท่านประธานนั้นบอกว่าเมื่อคืนเขาฝัน มีคนมาบอกว่าจะพาลูกชายเขาไป พอเขาวิ่งไล่ตามก็ดันหกล้มกลางทางจนคลาดกับคนคนนั้นซะได้ แถมยังบอกอีกด้วยนะ ว่ามันเป็นลางบอกเหตุ เขารู้ว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้น เขาควรจะย้ายโรงพยาบาลให้เร็วกว่านี้ด้วยซ้ำ ส่วนใหญ่ก็ทะเลาะกันนั้นแหละอย่าให้พูดเลย เหมือนเขาจะเพี้ยนไปแล้วจริง ๆ มีการไชร้อยซ้ำที่หัวเขาให้ดูว่าเป็นแผลที่หกล้มในความฝันด้วยนะ”

หมุ่คิมหลุดซ้ำพรีตออกมา ขนาดเขาเป็นคนเล่าเองแท้ ๆ ยังอึ้งจนพูดไม่ออก

“เอ...ไผ่จริงน่า มีเรื่องแบบนั้นที่ไไหนกันละครับ”

หมุ่ฮงโบกไผ่โบกมือราวกับได้ฟังเรื่องไร้สาระเสียเต็มประดา สถานีดาร์จมักจะเป็นสถานที่ที่สุขและทุกข์ของประชาชนหลังไหลเข้ามา เป็นด่านหน้าที่เหตุการณ์ใหม่ ๆ ถาโถมเข้ามาไผ่เว้นแต่ละวัน เหมือนเช่นวันนี้ที่พวกเขาไผ่สามารถใช้สามัญสำนึกทั่วไปในการทำความเข้าใจได้ และอาจจะต้องใช้ความหวังในการหาทางออกด้วยบางครั้ง

“เดี๋ยวกไผ่ก็ได้แหละครับ ไผ่กั๊งวลเลย”

หมุ่ฮงพูดพร้อมกับตบแขนเบา ๆ เพื่อปลอบใจหมุ่คิมที่ทำหน้าเคร้าออกมา

“ขอบคุณที่ทำงานหนักนะครับ หมุ่คิม”

หลังจากไอดครวญอีกสักพักหมุ่คิมก็ลุกขึ้นขอตัวกลับบ้านไปก่อน แต่พอหมุ่ฮงตามไปส่งหมุ่คิมเสร็จ เขาก็มุ่งหน้าไปยังห้องแต่งตัวทันที ไผ่รู้เป็นเพราะว่าวันนี้เขามาทำงานเข้ากว่าปกติหรือเปล่า ห้องแต่งตัวถึงได้โล่งขนาดนี้ หลังจากตรวจสอบว่าไผ่มีไครอยู่ในห้องแล้ว เขาก็ล็อกห้องด้วยความรวดเร็ว

หมุ่ฮงเริ่มหายใจเข้าออกลึก ๆ เพื่อรวบรวมสมาธิ เขาเงยหูฟังเสียง

ผีเพี้ยนนอกห้อง โชคดีที่ไม่มีสัญญาณบ่งบอกว่ามีคนอื่นอยู่แถวนี้แล้ว เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ก่อนจะตะโกนไปที่จอภาพเบาๆ เขาคดตัวเลข 120 ลงไปแล้วยกขึ้นแนบหู ไม่นานเสียงระบบอัตโนมัติที่คุ้นเคยก็ดังขึ้น

- 120 ทาชันคอลเซนเตอร์⁵ สวัสดีค่ะ บริการเรื่องการจราจรกด 1, น้ำประปา กด 2, การจัดการทั่วไป กด 3, ข้อมูลเกี่ยวกับหมายเลขโทรศัพท์ของสำนักงานเขตและกรุงโซล กด 4, บริการเรื่องร้องทุกข์สำหรับคุณแม่ทำงาน กด 5

หมู่ส่งกดหมายเลขลงไปทันทีราวกับรอจังหว่ะนี้อยู่แล้ว

12345

เขาคดหมายเลขทั้งหมดลงไป

คุณกดหมายเลขไม่ถูกต้อง บริการเรื่องการจราจรกด 1, น้ำประปา กด 2...

หมู่ส่งกดหมายเลขใหม่อีกครั้งโดยไม่รอให้ระบบอัตโนมัติพูดจบ

1122334455

คราวนี้ต่างไปจากเดิม เขาคดเลขแต่ละตัวติดกันถึงสองครั้งลงไป

...

ไร้ซึ่งเสียงตอบกลับจากปลายสาย อย่างน้อยก็ไม่มีเสียงระบบอัตโนมัติบอกว่าเขาคดผิดเหมือนเมื่อสักครู่นี้ แต่แทนที่จะวางสาย หมู่ส่งกลับกัดริมฝีปากพร้อมกับถือสายรอสายอย่างเสียบๆ ไม่เกินนาทีผ่านไป เสียงอัตโนมัติก็ดังทำลายความเสียบนั้นลง

กำลังต่อสายให้เจ้าหน้าที่ค่ะ

กุกกัก เสียงรับสายที่สัมผัสได้ว่าปลายสายมีตัวตนจริง ๆ ดังขึ้น แต่เจ้าหน้าที่คนนั้นกลับไม่พูดอะไรเลย ไม่แม้แต่จะทักทายด้วยคำง่าย ๆ

⁵ 120 ทาชันคอลเซนเตอร์ เป็นเบอร์ติดต่อที่มีอยู่จริงภายใต้มูลนิธิ 120 ทาชันคอล โดยสายนี้มีหน้าที่ให้คำปรึกษาและรับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการบริหารโดยรวมในกรุงโซล รวมถึงการจราจร การประปา สำนักงานเขต 25 แห่ง และศูนย์สาธารณสุข

ด้วยซ้ำ จนเกิดคำถามว่าสายไม้ได้หลุดใช้ไหมอยู่ในหัว หมู่งหันไปมองรอบๆ เพื่อความแน่ใจอีกครั้งก่อนจะเริ่มพูด

“ในฐานะผู้สวมหน้ากากสีทอง กวัดแกว่งแส้ลูกปัดรูปร่าง เหล่าภูตผีร้ายร่ายอย่างสง่างามด้วยท่วงท่าอันชดช้อยและผีเท้าเงียบเชียบดุจเวคี⁶ เปรียบดังวิหคอัคคีที่ร่ายร่ายอย่างพลิวไวกก็ไม่ปาน”

<แทมยอน⁷> (บันทึกในตำรา ฮย็องอ๊กจ็อบยอง⁸ ของชเวช็วอนเกี่ยวกับประเพณีการละเล่นในช่วงปลายสมัยอาณาจักรซิลลา)

ทันทีที่เขาพูดจบ น้ำเสียงเป็นการเป็นงานก็ดังขึ้นกระทบหู

“นี่คือห้องสังเกตการณ์ของสำนักงานสภานารเย พูดเรื่องที่ต้องการได้เลยคะ”

หมู่งออกแรงบีบโทรศัพท์ในมือแน่นขึ้น

“ผมนาจางมินแจ สังกัดหน่วยสืบงานลับที่ 3 ของสำนักงานสภานารเยครับ พิกัด 6-21 ประเภทสถานการณ์ ‘ง’ ขอกำลังเสริมจากหน่วยปราบมารด้วยครับ”

“กรุณาแจ้งรายละเอียดด้วยค่ะ”

หมู่ง ไมลี นาจาฮงมินแจจึงตอบกลับป้ะนึ่งๆ

“เกิดเหตุลักพาตวงวิญญาณครับ”

⁶ น. ผู้มีความเร็ว ผู้เดินเร็ว

⁷ แทมยอน (대연) หมายถึงหน้ากากอันใหญ่โต เป็นหนึ่งในประเพณีการละเล่นทั้ง 5 ในสมัยอาณาจักรชินลา โดยที่ผู้เล่นจะสวมหน้ากากสีทอง ถือแส้ที่ประดับลูกปัดพร้อมกับร่ายรำแสร์ว่ากำลังไล่ผีปีศาจ

⁸ ฮย็องอ๊กจ็อบยอง (향약집성방樂雜詠) คือตำราสำคัญที่รวบรวมข้อมูลเพื่อให้เราเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะการแสดงพื้นบ้านในยุคสมัยสามราชอาณาจักรของเกาหลี (โกคูรยอ, แพกเจ, ชินลา)

“เชิญเลยครับ”

คนขับแท็กซี่เหลือบมองกระจกหลัง

“ไปไหนครับ”

ผู้โดยสารบนเบาะหลังเป็นหญิงวัยกลางคน ทันทีที่สบตากัน คนขับแท็กซี่ก็ต้องหลุบสายตาลงอย่างเลี่ยงไม่ได้ เพราะเครื่องแต่งกายชุดสูทอย่างเป็นทางการที่ผู้หญิงคนนั้นสวมทำให้เขาสัมผัสได้ถึงความเด็ดขาดและน่าเกรงขามบางอย่าง

“ไปโบสถ์ชงโนค่ะ”

หลังจากบอกจุดหมายปลายทางแบบกระชับได้ใจความ เธอก็หยิบเอกสารปึกหนึ่งในกระเป๋าออกมาอ่าน ส่วนคนขับเองก็ออกรถในทันทีเช่นกัน เย็นวันธรรมดาหลังเลิกงานแบบนี้ทำให้ย่านชงโนค่อนข้างเงียบพอสมควร

คนขับฮัมเพลง และลดกระจกลงเล็กน้อย

“อย่าลดกระจกฝั่งนั้นจะดีกว่านะค่ะ”

ในตอนนั้นเอง ผู้หญิงที่จ้องสายตาดูอยู่กับเอกสารก็เอ่ยออกมาแบบไม่มีมีชีลุ่ย

“ครับ”

“ปิดฝั่งคุณไว้ แล้วเปิดกระจกฝั่งที่นั่งข้างคนขับเถอะค่ะ”

“เอ่อ ครับ...”

คนขับทำตามที่ผู้หญิงคนนั้นบอกด้วยสีหน้าที่งุนงง แม้ว่าเธอจะใช้ น้ำเสียงที่ฟังดูสุภาพ แต่ก็มีคามเยอหยิ่งอยู่ในที่ ดูเหมือนคนที่เคยชิน กับการออกคำสั่งเสียมากกว่า คนขับคอยเหลือบมองเธอเป็นระยะๆ แต่ ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาเลยสักครั้ง แม้จะรู้สึกได้ถึงสายตาที่ คอยจับจ้องมองเธออยู่ก็ตาม เมื่อแท็กซี่ขับมาถึงบริเวณโบสถ์ซงโน เธอ ก็หยิบเงินในกระเป๋าสตางค์ส่งให้คนขับทันที

คนขับเบิกตาโพลงเมื่อเห็นเงินจำนวนนั้น เพราะที่จริงแล้วค่าแท็กซี่ ไม่เกิน 7,000 วอนด้วยซ้ำ แต่ผู้หญิงคนนั้นกลับส่งแบงก์ 50,000 วอน มาให้ถึง 2 ใบ รวมเป็น 100,000 วอน

“ไม่ต้องทอนนะคะ ที่เหลือใช้เป็นค่าล้างรถไป”

“ครับ”

“ล้างรถเสร็จแล้วเอาเกลือมาโรยด้วยนะคะ”

คนขับทำสีหน้าพิลึกพิลั่น เขาไม่เข้าใจคำพูดของเธอ

“มะ...หมายความว่ายังไง...”

ผู้หญิงคนนั้นจ้องมองคนขับอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบออกไปนิ่งๆ

“รถคุณสกปรกค่ะ”

สกปรกนั้นหรือ เขาเพิ่งล้างรถไปเมื่อช่วงเช้าเองนะ...

ก่อนที่จะคนขับจะหันได้พูดอะไรออกไป ผู้หญิงคนนั้นก็ลงจากรถ พร้อมกับปิดประตูดัง บัง! โดยไร้การผ่อนแรง เสียงประตูทำให้คนขับ สะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ ผู้หญิงคนนั้นหยิบขวดน้ำที่อยู่ในกระเป๋าทิ้งออกมา ก่อนจะเปิดฝาแล้วราดน้ำที่อยู่ในนั้นลงไปบนรถแท็กซี่อย่างไม่ลังเล ของเหลว สีแดงเข้มที่ระบุไม่ได้ว่าคืออะไรค่อยๆ ไหลลงไปตามตัวรถ ทุกอย่างเกิดขึ้น ภายในชั่วพริบตา

“อ้าวเฮ้ย นี่ คุณ! อะ...อะไรเนี่ย คุณทำอะไรครับ!”

เธอได้ยินคนขับตะโกนอะไรบางอย่างอยู่ภายในรถ จะอะไรก็ช่างเถอะ เธอหันหลังแล้วเดินออกไป ผู้หญิงคนนั้นจับสวทที่ยับย่นให้เข้าที่เข้าทาง ก่อนจะเดาะปากราวกับไม่พอใจ แผงความหงุดหงิดเอาไว้ภายใต้สีหน้าที่ เฉยเมยตลอดเวลา เพราะของเหลวนั้นกระเด็นโดนไหล่เสื้อของเธอ

ย้อนกลับไปยังช่วงเวลาที่คนขับลดกระจกลงก่อนหน้านี้

เธอเห็นผีไร้ปากห้อยหัวลงมาด้านนอกกระจกฝั่งคนขับ ไม่รู้ว่าติดมาตอนไหนเพราะตอนขึ้นรถยังไม่มี ทันทีที่สบตากัน ผีตนนั้นก็ยิ้มพรายจนสังเกตเห็นได้จากดวงตาของมัน ดูจากการที่มันไม่มีสติปัญญาบวกกับรูปร่างที่ไม่สมบูรณ์แล้ว คงเป็นลัทธิเวสไม่ผิดแน่

เธอไม่ได้สัมผัสถึงแรงอาฆาตพยายามทำอะไรเป็นพิเศษ แต่ถ้าหากปล่อยไว้จนขัดขวางการขับรถ ก็อาจจะเกิดอุบัติเหตุตามมาได้ การปล่อยไปจึงไม่ใช่เรื่องที่ดีนัก แต่เดิมนั้นมีกฎระเบียบในการห้ามใช้พลังกำจัดผีต่อหน้ามนุษย์ทั่วไป เพราะการจะขับไล่ผีหรือปีศาจได้จำเป็นจะต้องใช้ยันต์หรือปราณภูต แต่ในสถานการณ์แบบนี้ดูเหมือนว่าการขับไล่ผีจะเป็นสิ่งสำคัญกว่า

ดูจากการต้องมาเห็นภาพบิดเบี้ยวของผีก่อนเข้าสำนักงานแบบนี้ วันนี้ทั้งวันเธอคงดวงตกอย่างแน่นอน ซอกจूरยอนคิด อ้างอิงจากประสบการณ์ที่ลี้ภัยมานาน แคมเซนส์ของเธอก็มักจะไม่ค่อยผิดพลาดด้วย

“จี้”

หัวคิวของซอกจूरยอนหัวหน้าหน่วยปราบมารสำนักงานสภานารยกระตุก

ยามอาทิตย์อัสดง เหล่าผีสางก็ปรากฏกาย

นั่นหมายความว่า เมื่อความมืดมาเยือน เหล่านางาก็ยุ่งขึ้นเช่นกันสำหรับคนปกติแล้ว นี่เป็นเวลา que ทุกคนเตรียมตัวกลับบ้านหลังจากทำงานมาทั้งวัน แต่ไม่ใช่สำหรับเหล่านางา ตรรกกันข้าม นี่เป็นเวลา que พวกเขาต้องออกไปทำงานเพื่อเริ่มวันอันแสนเหน็ดเหนื่อย

ซอกจूरยอนที่มุ่งหน้ามายังโบสถ์ซิงโนค่อยๆ หมุนตัวกลับมา

โบสถ์ซิงโนเป็นเพียงแค่จากบังหน้าเท่านั้น ระวังให้มาก ระวังระมัดระวังอยู่เสมอ เพื่อความปลอดภัยแล้ว นี่จึงเป็นหนึ่งในกฎพื้นฐานที่ต้องรักษาไว้ทุกครั้งก่อนจะเข้าสำนักงานสภานารย สถานที่ที่ซอกจूरยอนจะต้องมุ่งหน้าไปจริง ๆ นั้นอยู่ฝั่งตรงข้ามต่างหาก ที่แห่งนั้นก็คือซังมโย ศาลเจ้าแห่ง

ราชวงศ์โซซอน

กรมการเยที่ก่อตั้งขึ้นมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์โครยอถูกยุบไปอย่างเป็นทางการเมื่อ 200 ปีก่อน หลังจากล่มสลายไปนาน ก็ได้รับการสถาปนาใหม่อีกครั้งเป็นสำนักงานสภานารเยในยุคปัจจุบัน โดยยึดพื้นที่ส่วนหนึ่งของศาลเจ้าชงมโยเป็นที่ตั้งของสำนักงาน

พอสถาปตยกรรมต่าง ๆ เริ่มสูญหายไป จิตวิญญาณของแผ่นดินก็ค่อย ๆ เลือนหายไปตามกาลเวลา แต่ชงมโยยังคงเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยและมีพลังบริสุทธิ์รายล้อมอยู่ ซ้ายยังอยู่ใจกลางเมือง และเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมที่สุดในการหลบเลี่ยงสายตาคบทั่วไปด้วย

หลังจากหมดเวลาเข้าชมแล้วก็ไม่มีใครอยู่ในบริเวณศาลเจ้าชงมโยอีก เสียงลงสั่นเท้าของชอกจूरยอนดังก้องทุกครั้งที่เราก้าวเดิน ประตูทางเข้าชงมโยถูกปิดไว้อย่างแน่นหนา ชอกจूरยอนจับที่เคาะประตูทรงกลมขนาดใหญ่ที่ทำจากเหล็กเอาไว้ ก่อนจะเคาะลงไปบนบานประตูที่ทำจากไม้ 5 ครั้ง

ติ๊ง ติ๊ง ติ๊ง ติ๊ง ติ๊ง

“ประตูจงเปิด”

ทันทีที่ชอกจूरยอนพูดจบ เสียงปลดล็อกกลอนประตูก็ดังคลิกพร้อมกับประตูที่ค่อย ๆ เปิดออก หลังจากเธอเดินผ่านช่องประตูเข้าไป ประตูด้านหลังก็ปิดลงอัตโนมัติราวกับมีใครเปิดปิดให้อย่างไรอย่างนั้น แม้ว่าภายในศาลเจ้าตอนนี้จะตกลูในความมืดเนื่องจากไม่มีแสงไฟเลยแม้แต่ดวงเดียว แต่ชอกจूरยอนก็ยังคงเดินต่อไปด้วยความเคยชินราวกับเป็นตอนกลางวันที่มีมองเห็นได้ชัดเจน

สถานที่ที่ชอกจूरยอนเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าก็คือ ช่องจอน

ช่องจอนแห่งศาลเจ้าชงมโยเป็นสถานที่ที่ประดิษฐานป้ายพระนามของเหล่าพระราชและพระมเหสีหลายต่อหลายรุ่นที่ล่วงลับไปแล้ว มีประตูเรียงรายเป็นทางยาวทั้งหมด 19 ประตู แต่มีเพียงเหล่านางาเท่านั้นที่จะสามารถมองเห็นประตูบานที่ 20 ได้ มันคือประตูบานสุดท้ายที่นำไปสู่สำนักงานสภานารเยนั่นเอง

ชอกจूरยอนเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าประตูบานนั้นพร้อมกับหยิบคีย์การ์ด

ที่ห้อยคอไว้ขึ้นมา เธอเสียบคีย์การ์ดลงไประหว่างช่องว่างของเสา ทันใดนั้น
ยันต์ที่ถูกแกะสลักไว้บนคีย์การ์ดก็เรืองแสงส่องประกายออกมา

ทันทีที่ประตูไม้เปิดออก สถานที่ปลอดโปร่งโล่งสบายกว้างใหญ่
ไพศาลก็ปรากฏแก่สายตาของชอกจूरยอน มันอาจจะจะเป็นเพียงอาคารไม้
เก่าๆ เมื่อมองจากภายนอก แต่ด้านในของสำนักงานสภานารเยกลับตกแต่ง
อย่างงดงาม และทันสมัยไม่ต่างกับบริษัทใหญ่ๆ ในปัจจุบันเลย เหล่านางา
ที่เดินขวักไขว่อยู่บริเวณล็อบบี้ของสำนักงานต่างก็คำนับอย่างนอบน้อมทันที
เมื่อเห็นชอกจूरยอนเดินเข้ามา

“สวัสดีครับหัวหน้า!”

“สวัสดีค่ะหัวหน้า!”

ชอกจूरยอนพยักหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงตอบรับ

“ติดต่อหน่วยชำระล้างให้ไปจัดการรอบๆ ย่านซงโนให้เกลี้ยงที่ ผี
เดินกันให้ว่อนเลย”

“ได้ค่ะ”

“ให้หน่วยสืบงานลับออกลาดตระเวนด้วย”

“รับทราบค่ะ”

หลังจากได้รับคำสั่งจากชอกจूरยอน นางาทั้งสองคนก็แยกย้ายกันไป
ทำหน้าที่

สำนักงานสภานารเยประกอบไปด้วยหน่วยงานทั้งหมด 5 หน่วยงาน
ในบรรดาเหล่านั้นมี ‘หน่วยสืบงานลับ’ ที่ต้องปลอมแปลงตัวตนเพื่อออก
ตรวจตราตามสถานที่ต่างๆ ของมนุษย์ทั่วไป และ ‘หน่วยชำระล้าง’ ที่มีหน้าที่
ชำระล้างสิ่งอัปมงคลและล้างร้ายต่างๆ เป็นหน่วยงานที่อยู่แนวหน้าสุดเวลา
ลงพื้นที่

ในอดีตกรมการเยจัดตั้งขึ้นมาโดยอ้างว่าเพื่อใช้ในการคุ้มครองราชสำนัก
เท่านั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไป สำนักงานสภานารเยในปัจจุบันก็ได้กลายเป็น
หน่วยงานที่คุ้มครองพลเรือนไปโดยปริยาย มีเหล่านางาที่เปรียบเสมือนตำรวจ
ในมุมมืด ไม่มีการเปิดเผยเรื่องราวของพวกเขากับโลก มีเพียงบุคคลากร
ระดับสูงในแวดวงการเมืองและธุรกิจเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รับรู้ถึงการมีตัวตน

อยู่ของสำนักงานสภานารเย

แน่นอนว่าในหมู่ผู้ใช้ทักษะภูติด้วยกันไม่มีใครไม่รู้จักสำนักงานสภานารเยอยู่แล้ว แต่ถ้าเป็นมนุษย์ทั่วไปที่ไม่เชื่อเรื่องผีสาง หรือมองไม่เห็นวิญญานก็คงจะต่างออกไป คนธรรมดาไม่รู้ว่ามีโลกนี้อยู่ และเป็นการดีกว่าที่จะไม่รู้ ถือเป็นเรื่องดีต่อทั้งสองฝ่าย

“หัวหน้าคะ!”

ในตอนนั้นเอง เสียงที่รึบร้อนของใครบางคนก็ดังมาจากที่ไกล ๆ

“หัวหน้าชอกคะ!”

เธอคือฮันจูยอง วุฒินาจาสังกัดทีมที่ 2 ของหน่วยปราบมาร และเป็นผู้ได้บังคับบัญชาโดยตรงของชอกจูรยอง หน้าอกของฮันจูยองขยับขึ้นลงอย่างรวดเร็วตามการหายใจ เธอหลบหนีกรวกับวิ่งจากห้องทำงานมาถึงหน้าลิอบบี้โดยไม่หยุดพักหายใจอย่างไรร้อย่างนั้น

“เกิดอะไรขึ้น?”

“ยังไม่ได้รับแจ้งเหรอะคะ มีรายงานว่าวิญญานเด็กถูกลักพาตัวไป”

กะแล้วเชียว เซนส์ของเธอที่บอกว่าจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นคงเป็นเรื่องนี้เองสินะ เพิ่งก้าวเข้ามาได้ไม่ถึง 5 นาทีแท้ ๆ...

ชอกจูรยองถอนหายใจออกมาเล็กน้อย ก่อนจะถามออกไปอย่างใจเย็น

“สถานการณ์เป็นไง?”

ฮันจูยองที่กำลังหอบแฮก ๆ ยึดหลังตรงทันทีที่ได้ยินคำถามของเจ้านาย

“อย่างแรก เด็กอยู่ในสภาพหมดสติไปทั้ง ๆ ที่ร่างกายไม่มีอะไรผิดปกติคะ อย่างที่สอง พ่อของเด็กฝันว่ามีคนมาเอาวิญญานลูกไป และอย่างที่สาม รอยฟกช้ำที่เกิดจากการที่พ่อของเด็กหกล้มในความฝันเกิดขึ้นในโลกความจริงด้วยคะ”

“พอจะเข้าเค้าอยู่ ส่งเจ้าหน้าที่หน่วยปราบมารระดับวุฒินาจา 2 คนไปเฝ้าดูสถานการณ์ไว้ก่อน พอสำรวจสถานที่เกิดเหตุคร่าว ๆ เสร็จแล้วก็เรียกรวมพลได้เลย ขอความร่วมมือจากหน่วยชำระล้างแล้วใช้ไหม”

“ค่ะ ตอนนี้นำเสร็จแล้ว ส่งหน่วยปราบมารทีม 2 เข้าสแตนด์บายพื้นที่เรียบร้อยแล้วค่ะ”

ไม่ธรรมดา ฮันจูยองสามารถจัดการได้อย่างรวดเร็ว และเป็นไปตามที่ชอกจุนยองนอกคำสั่งทุกอย่าง การตัดสินใจของฮันจูยองทั้งแม่นยำและสมบูรณ์แบบ เพราะตอนนี้มันไม่ใช่สถานการณ์ที่จะต้องมารายงานโดยยึดติดกับตำแหน่งอีกต่อไปแล้ว

“ทำได้ดีมาก ว่าแต่เธอจะแตกตื่นทำไมอะ”

ชอกจุนยองเลิกคิ้วขึ้น

“อา คือว่า...”

ฮันจูยองกลืนน้ำลายอีกหนึ่ง ก่อนจะเลือกคำพูดออกมา

“พ่อของเด็กคนนั้น...คือประธานบริษัทจูยองคอนสตรัคชันนะค่ะ”

“...อะ”

ใบหน้าของชอกจุนยองเกิดรอยย่นขึ้นทันที

“นาจอัน เธอจัดลำดับสถานการณ์ไม่ออกหรือยังไงเนี่ย”

“อะ...ขอโทษค่ะ แล้วเรา...ควรทำยังไงดีคะ”

“ทำยังไง จะทำยังไงได้อีกเล่า”

ชอกจุนยองที่เพิ่งจะเอ่ยปากชมลูกน้องไปอยู่หยก ๆ กลับต้องมาปรี๊ดแตกเสียเอง ส่วนฮันจูยองก็ได้แต่ก้มหน้าเพราะทำอะไรไม่ถูก บริษัทจูยองคอนสตรัคชันเป็นบริษัทที่มีชื่อเสียงจากการสร้างเนื้อสร้างตัวของท่านประธานหนุ่ม ภายนอกมันดูเป็นอย่างนั้น แต่แน่นอนว่าข้อมูลลับ ๆ ที่ไม่มีการเปิดเผยต่อโลกภายนอกล้วนหลั่งไหลเข้ามาที่สำนักงานสภานาเรแห่งนี้ทั้งหมด

เพราะสำนักงานสภานาเรในปัจจุบันเป็นหน่วยงานลับสุดยอดของประเทศ ขึ้นตรงต่อสำนักนายกรัฐมนตรี มีหน้าที่รับผิดชอบความสงบเรียบร้อยในมุมมืด

“ถอนการขอความร่วมมือจากหน่วยอื่นซะ แล้วกระจายข่าวให้ทุกหน่วยทราบว่าจะจัดการเรื่องนี้อย่างเป็นความลับและรอบคอบที่สุดด้วย”

เพราะประธานหนุ่มของบริษัทจูยองคอนสตรัคชันอันโด่งดังนั้น เป็น

บุตรนอกสมรสของนายกรัฐมนตรีนั่นเอง

“อะ...ถ้าฉัน เราจะพาดวงวิญญาณกลับมาอีก...”

“ส่งนางไปแค่คนเดียวก็พอ ถ้าข้อมูลไม่รั่วไหลไปถึงเบื้องบนก็คงไม่เกิดเรื่องอะไรหรอก”

นั่นไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นคนในครอบครัวที่ได้รับอันตราย ถ้าเรื่องนี้ถึงหูท่านนายกฯเมื่อไร เขาจะต้องโกรธจัดแล้วถามจี้แน่ๆ ว่าเราจะรับผิดชอบยังไ้กับเรื่องที่เกิดขึ้น มันเป็นสถานการณ์ที่เขาสามารถโทษว่าเป็นความผิดของสำนักงานสภานายกรัฐมนตรีที่ประมาทเลินเล่อได้ ดังนั้นจึงต้องแก้ไขเรื่องนี้ให้เป็นความลับที่สุด เพื่อกันไม่ให้ข้อมูลรั่วไหลไปสู่ภายนอก

“อะ แต่หัวหน้าคะ คนเดียวมันน้อยเกินไปนะคะ ถ้าเกิดมีอะไรผิดพลาดขึ้นมา...”

“ก็ส่งคนที่ต่อให้ตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่ก็จะไม่ทำงานผิดพลาดไปสิ เอาตามนั้นแหละ”

ในกรณีนี้คงต้องใช้คนที่ปากหนักและมีทักษะมากกว่าใครๆ สิละ

“ตอนนี้ขุนแทฮืออยู่ไหน”

ชอกจूरยอนเสียผมขึ้นด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

การเกิดมามีทักษะปฏิบัติไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะมีเส้นทางชีวิตเหมือนกันไปเสียหมด มีบางคนที่ยพยายามจะเป็นหน้าหน้าหนึ่งความจริงที่ว่าตัวเองแตกต่างจากคนอื่น เพราะอยากใช้ชีวิตปกติธรรมดาเช่นกัน แต่สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนก็คือ ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า การคัดเลือกนาคาคือสิ่งที่น่าดึงดูดสำหรับผู้ใช้ทักษะปฏิบัติมากที่สุด

ที่นี้เราไม่จำเป็นต้องหลบซ่อน ไม่จำเป็นต้องโกหกว่าไม่เห็นสิ่งที่มองเห็น ไม่ต้องพยายามปฏิเสธสิ่งที่ตัวเองเป็น แม้จะฟังดูขัดแย้ง แต่ทุกอย่างจะกลายเป็นเรื่องปกติเมื่ออยู่ในสำนักงานสภานารย ซึ่งนี่ก็คือเหตุผลหลักที่ทำให้ฉันของ ลูกสาวของร่างทรงตัดสินใจมาเป็นนาคา

แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนที่อยากเป็นนาคาแล้วจะสามารถเป็นได้ การจะเป็นนาคาอย่างเป็นทางการได้นั้นจะต้องเป็นเด็กฝึก และฝึกฝนในฐานะ ‘โซรานี’¹ นานถึง 2 ปี นอกจากจะมีหน้าที่รับผิดชอบงานจิปาละเล็ก ๆ น้อยๆ แล้ว โซรานียังต้องฝึกฝนอย่างหนักเพื่อให้สามารถควบคุมปราณภูติที่ซ่อนอยู่ในตัวได้ด้วย ด้วยเหตุนี้ เหล่าผู้ที่ใฝ่ฝันอยากจะเป็นนาคามากกว่าครึ่ง

¹ โซรานี ตามประวัติศาสตร์ คือหนึ่งในบทบาทของเหล่านาคาในพิธีขับไล่วิญญาณร้าย โดยส่วนใหญ่โซรานีจะแต่งกายด้วยเสื้อสีแดง กระโปรงสีน้ำเงิน สวมหน้ากากรูปร่างแปลกๆ และมีหน้าที่โบกธงแถบยาวในพิธีนารย

จึงต้องยอมกลับไปใช้ชีวิตธรรมดาตามเดิม เพราะไม่สามารถผ่านขั้นตอนเหล่านี้ไปได้

ฮันจูของกัดฟันอดทนกับช่วงเวลาเหมือนดังนรก แต่หากในนี้หรือด้านนอกต่างก็เป็นนรกแล้วละก็ เธอก็ขอเลือกนรกที่สามารถใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อนร่วมงาน และได้รับการยอมรับความสามารถทางสังคมอย่างเหมาะสมดีกว่า มันเป็นเรื่องใหญ่ที่ไม่อาจจินตนาการได้แม้แต่ในความฝัน ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม ฮันจูของก็อยากคว้าโอกาสนั้นไว้

วันที่ฮันจูของผ่านการทดสอบรอบสุดท้ายจนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนางาอย่างเป็นทางการ เธอเอาแต่นั่งร้องไห้โฮอยู่ที่หน้าลิบปี๋ในสำนักงาน มันดังมากจนถึงขนาดที่เหล่านั้บ่ยังตกใจมางดูเธอกันยกใหญ่ ความอดทนนั้นช่างขมขื่น แต่เมื่อลันได้สัมผัสกับผลลัพธ์ก็หวานจนแทบจะละลาย ส่วนการมีรายได้ที่มั่นคงในฐานะอาชีพที่เปรียบเสมือนข้าราชการสังกัดหน่วยงานของรัฐก็ถือเป็นโบนัสอย่างหนึ่งเช่นกัน

ฮันจูของเป็นนางามา 7 ปีแล้ว เธอผ่านทั้งช่วงเวลาของการเป็นสามัญนางาที่เจอกับอุบัติเหตุอยู่บ่อยครั้ง แต่พอโดนบ่อยๆ จนรับมือกับอะไรได้มากขึ้น วันหนึ่งเธอก็กลายเป็นนางาชำนาญการโดยไม่รู้ตัว และไม่นานมานี้เธอก็เพิ่งจะได้เลื่อนขั้นเป็นเจ้าหน้าที่ระดับอาวุโส สิ่งที่ดีคือหลังจากที่ได้เป็นเจ้าหน้าที่ระดับอาวุโสหรือวุฒินางา เธอก็ได้รับเลือกเข้ามาเป็นผู้ได้บังคับบัญชาที่ขึ้นตรงกับหัวหน้าหน่วยอีกต่างหาก ตอนนี้ฮันจูของไม่หวังอะไรอีกแล้ว โซรานิ สามัญนางา นางาชำนาญการ วุฒินางา และสุดท้าย นางาระดับสูง ความโลกของเราไม่มีที่สิ้นสุด แม้ว่าการได้ตำแหน่งสูงสุดอย่างนางาระดับสูงจะเป็นเรื่องที่ดี...แต่เธอก็ไม่กล้าฝันไกลถึงขนาดนั้นหรอก ฮันจูของรู้จักกายภาพของตัวเองดี นางาระดับสูงไม่ใช่ตำแหน่งที่สามารถขึ้นไปได้ด้วยความสามารถ

“ตอนนี้อยู่แทนฮืออยู่ไหน”

ยุนแทฮือเป็นนางาระดับสูงของหน่วยปราบมารทีมที่ 1 เขาอายุประมาณยี่สิบกลางๆ ซึ่งอยู่ในวัยเดียวกันกับฮันจูของ แต่ตอนที่ฮันจูของเพิ่งเริ่มเป็นโซรานิใหม่ๆ ยุนแทฮือก็ได้ตำแหน่งนางาระดับสูงแล้ว ช่างเป็นบุคคลที่

เหมือนผียิ่งกว่าผีเสียอีก

“เดี๋ยวเช็กให้ค่ะ”

ฮันจูยองหยิบกระจกพกพาออกมาจากกระเป๋าทางเกงด้านหลัง มันคือกระจกพกพาที่ประดิษฐ์คิดค้นโดยหน่วยสรรพาวุธ เป็นอุปกรณ์เรียกตัวที่นาจาทุกคนต้องมีติดตัวไว้ใช้แทนโทรศัพท์มือถือ เนื่องจากเป็นห่วงด้านความปลอดภัย ส่วนใหญ่จะใช้เพื่อระบุพิกัดหรือติดต่อสื่อสารในการทำงาน

สีหน้าของฮันจูยองเคร่งเครียดขึ้นเมื่อเห็นผลจากการกดนั่นนี้ลงไปบนกระจกด้วยความคุ้นชิน

“หัวหน้าคะ...วันนี้หัวหน้ายูนหยุดค่ะ”

เหตุการณ์ไม่คาดคิดมักเกิดขึ้นเสมอ ซอกจูรยอนตบหน้าผากตัวเองบนกระจกที่ฮันจูยองยื่นให้ดูมีข้อความปรากฏว่า *ไม่สามารถระบุพิกัดได้* โชว์ทราบหน้าจอ

“ถ้าฉันก็ช่างเรื่องพิกัดไปก่อน รีบส่งข้อความฉุกเฉินไปเลย อธิบายสถานการณ์ที่เกิดขึ้น แล้วให้ออกปฏิบัติภารกิจทันทีที่ได้รับการคอนเฟิร์มแล้ว”

“ค่ะ ทราบแล้วค่ะ”

มือของฮันจูยองขยับอย่างรวดเร็วบนกระจก ส่วนซอกจูรยอนก็นวดขมับเบาๆ เพื่อไล่อาการปวดหัวระหว่างรออนแทอีติดต่อกลับมา

สำนักงานสถานการณ์ในปัจจุบันเป็นระบบที่แบ่งหน้าที่สำคัญๆ ไปตามแต่ละหน่วย โดยหนึ่งในนั้นมีหน่วยปราบมารที่นำโดยซอกจูรยอนเป็นแกนหลักของสำนักงานสถานการณ์ เนื่องจากมันยังคงเป็นหน่วยงานที่สืบทอดพิธีกรรมการไล่ผีปีศาจตามความหมายของนารเอยู่ ดังนั้นจึงเป็นหน่วยที่ต้องปะทะกับสิ่งมีชีวิตที่มีต้นกำเนิดมาจากปีศาจอย่างหนักหน่วงแค่ไหน ก็ยังต้องรวบรวมเฉพาะเหล่านาจาที่มีพลังแรงกล้ามาอยู่หน่วยนี้เท่านั้น

ครั้งหนึ่งซอกจูรยอนเองก็เคยลงพื้นที่ในฐานะนาคาระดับสูงของหน่วยปราบมารเช่นกัน แม้ว่าตอนนี้เธอจะถอยออกจากงานภาคสนามมาดูแลทุกหน่วยแทนแล้ว แต่ในอดีต ซอกจูรยอนนี่แหละคือตำนานอย่างแท้จริง แม้กระทั่งตอนนี้ความกระตือรือร้นของเธอก็ยังคงถูกพุดถึงซ้ำแล้วซ้ำเล่า

จนได้รับฉายาน่าเกรงขามว่า แม่ทัพที่พระเจ้าประทานให้ ทุกคนต่างหวาดเกรง และไฝฝ้นอยากจะเป็นแบบเธอ เช่นเดียวกับฮันจูยงที่คอยรับคำสั่งข้างๆ เธอมาตลอด

“ไม่ละครับ”

“ฮะ”

ชอกจูรยอนเหลือบตาขึ้นมองทันทีที่อยู่ๆ ฮันจูยงก็พูดออกมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย สถานการณ์ที่ยิ่งเลวร้ายลงเรื่อยๆ ทำให้ตอนนี้เธอหงุดหงิดถึงขีดสุดแล้ว ทันทีที่ฮันจูยงสบตาเข้ากับหัวหน้า เธอก็ต้องสะดุ้ง และรีบก้มหน้าอย่างรวดเร็ว

“เขาตอบมาแบบนี้ละ...”

ฮันจูยงยื่นกระจกพกพาให้เธอดูด้วยความนอบน้อม

“ไม่ละครับ”

สามพยางค์นี้คือการตอบรับคำสั่งจากชอกจูรยอนผู้นำยำเกรง

ชอกจูรยอนที่จ้องมองกระจกอยู่ถึงขั้นอ้าปากพะงาบๆ พุดอะไรไม่ออกไปครู่หนึ่ง ส่วนฮันจูยงก็ได้แต่ก้มหน้าก้มตา นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นว่าเจ้านายมีสีหน้าเช่นไรเวลาทำอะไรไม่ถูก

หลังจากเงิบไปนาน ชอกจูรยอนก็หยิบอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋า มันคือโทรศัพท์มือถือส่วนตัวของเธอเองนั่นแหละ ชอกจูรยอนเริ่มไล่ดูรายชื่อในสมุดโทรศัพท์อย่างใจเย็นจนเจอชื่อที่เธอต้องการในที่สุด จากนั้นก็กดปุ่มโทร.ออกทันที หลังจากที่ได้เสียงสัญญาณรอสายดังขึ้นสองถึงสามครั้ง เสียงพูดทุ้มต่ำก็ดังออกมาจากปลายสาย

“ฮัลล...”

“หัวหน้าขุน ไม่เห็นข้อความที่ส่งไปหรือไง”

เสียงของเจ้านายเธอฟังดูเยือกเย็นและน่ากลัว ฮันจูยงมองชอกจูรยอนที่กำลังคุยโทรศัพท์อยู่ด้วยความหวาดเสียว

อันที่จริงแล้วฮันจูยงไม่เคยคุยกับขุนแทฮีแบบจริงๆ จังๆ หรอก แม้ว่าจะอยู่หน่วยปราบมารเหมือนกัน แต่ขุนแทฮีก็เป็นบุคคลที่เห็นหน้าคำตาได้ยากทีเดียว ด้วยความที่ขุนแทฮีได้รับตำแหน่งสูงตั้งแต่ตอนที่ฮันจูยง

เพิ่งเข้ามาทำงาน พวกเขาจึงเคยเจอกันจากที่ไกลๆ เพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น แต่เท่าที่ได้ยินมาปากต่อปากก็ดูเหมือนว่าเขาค่อนข้างจะมีมารยาท เข้าใจอะไรง่าย แถมยังใจดีพอตัว นั่นคือสิ่งที่เธอรู้มาในตอนนั้น แต่ถ้าจะให้เธอตัดสินจากประสบการณ์โดยตรงในฐานะที่เป็นเลขาฯของชอกจूरยอนล่ะก็

“นี่คุณโทร.มาหาผมเรื่องงานหรือครับ วันหยุดแท้ๆ เจ้านายยังโทร.มา ไม่ได้เรื่องจริงๆ”

ยุนแทฮีเป็นบุคคลที่มีพรสวรรค์ในการกวบนประสาทผู้คนชั้นเลิศ

“นี่มันไม่ใช่เวลามาล้อเล่นนะ รีบออกปฏิบัติภารกิจได้แล้ว”

“อย่างมากที่สุดก็ต้องตามจ้อเบียงบนแค่นั้นแหละครับ มันก็แค่เรื่องการจัดสรรงบประมาณ จะสนใจทำไมล่ะ เดียวเปลี่ยนหัวหน้าจากทางการเมืองเมื่อไหร่ก็ต้องเปลี่ยนนายกฯอยู่ดีไม่ใช่หรือครับ แค่งงี้เล็กๆ ไปก็พอ”

ชอกจूरยอนกัดริมฝีปากเพื่อข่มความโกรธไว้ชั่วคราว

“โอเค แล้วไงต่อ ถ้าเกิดเราโดนตัดขาดการสนับสนุนล่ะ จะเอาเงินเดือนที่ไหนมาจ่ายนาจาจนกว่าจะถึงตอนเปลี่ยนรัฐบาลล่ะ”

“ไม่หรอกมั้ง แต่ถ้าโดนจริงๆ เดียวผมรีบผิตชอบไปสาปแช่งเขาให้เองครับ ดวงชะตาของผมพัดไปได้ไกลอยู่”

“หัวหน้ายุน!”

“งานแบบนี้ส่งนาจาชำนาญการไปสองคนก็แก้ได้แล้ว จะส่งระดับสูงไปเพื่ออะไรล่ะครับ เสียมาตรฐานหมด”

“...”

ชอกจूरยอนเหมือนจะพูดอะไรไม่ออกไปชั่วคราว ฮันจูยงที่แอบฟังบทสนทนาอยู่ด้านข้างก็เช่นเดียวกัน สุดท้ายชอกจूरยอนก็ถอนหายใจราวกับปลงตกออกมา สีหน้าของเธอดูเหมือนจะน้อยใจกว่าเมื่อสักครู่นี้มากทีเดียว

“นี่ แทฮี”

“ครับ หัวหน้ายุน”

ยุนแทฮีตอบอย่างสุภาพ ส่วนชอกจूरยอนก็ลูบหน้าผากก่อนจะพูดต่อ

“ต้องการอะไรเข้ามา”

เสียงหัวเราะของยุนแทฮีดังขึ้นจากปลายสาย

“อะไรก็ได้เหอ”

“ใช่”

“ถ้าวันพรุ่งนี้เพิ่มได้ไหมครับ”

“เท่าไร”

“สองเดือน”

“...”

ชอกจूरยอนเปิดปากอีกครั้งอย่างใจเย็น

“นี่ แทฮี”

“ครับ หัวหน้าหน่วย”

“ขออะไรให้มันเข้าท่าหน่อยได้ไหม นายก็รู้เนี่ย ว่าเจ้าหน้าที่หน่วย
ปราบมารขาดคนอยู่”

“แล้วไงล่ะครับ หายไปแค่คนเดียวเอง”

“นี่นายจงใจใช่ใหม่นะ ก็ไอ้คนเดียวที่ว่ามันไม่ใช่แค่คนเดียวแบบนั้น
การจะหาคนมาแทนระดับสูงหนึ่งคนได้เราต้องใช้วุฒินาจาตั้ง 20 คนเขียวนะ
อย่าพูดอะไรที่มันไม่เข้าท่าหน่อยเลย”

“ถ้านั้นก็แสดงว่า เหตุการณ์นี้หัวหน้าสามารถส่งวุฒินาจา 20 คน
ไปแทนผมได้สินะครับ เห็นที่ผมคงต้องขอตัวไปสนุกกับวันหยุดอันแสนหวาน
ต่อแล้ว แค่นี้แหละ”

“นี่ ยุนแทฮี-!”

ตาจูพิงนี่! ชอกจूरยอนที่อารมณ์พุ่งปรืดตวาดออกมา ส่วนฮันจูยง
ก็ยังคงมองการโต้เถียงกันของทั้งคู่ด้วยสีหน้าแปลกๆ คนที่สามารถทำตัว
แบบนี้อย่างเปิดเผยกับชอกจूरยอนได้ก็มีแต่ยุนแทฮีคนเดียวเท่านั้นแหละ

“จะตะโกนทำไมครับเนี่ย แก้วหูเกือบแตก”

“โอเค ก็ได้!”

ชอกจूरยอนที่ยอมแพ้หมดรูปพูดออกมาเสียงดังด้วยความหงุดหงิด
ไม่ว่ายุนแทฮีจะรับรู้ความรู้สึกของเธอหรือไม่ แต่เสียงหัวเราะอย่างอารมณ์ดี
ก็ดังออกมาเบาๆ จากปลายสายนั้น

“พักสองเดือนมันไม่เรียกลาหยุดแล้ว มันต้องลาพักงานชั่วคราวต่างหากละ ไอ้เด็กบ้า”

“อ้อ งั้นหรอ ถ้าฉันผมก็ต้องเขียนใบลาพักงานสินะครับ”

ชอกจूरยอนต้องถอนหายใจเอือกใหญ่อีกครั้งเมื่อได้ยินคำตอบที่ไม่สะทกสะท้านของเขา

“แล้วยังไง เหตุผลที่ลาไปตั้งสองเดือนคืออะไรละ”

ชอกจूरยอนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูเวลาตามความเคยชิน เธอรู้สึกราวกับผ่านไปครึ่งวันแล้ว แต่มันเพิ่งจะผ่านไปได้แค่ 10 นาทีเองตั้งแต่ที่เธอเดินเข้าสำนักงานมา ถ้าอีกฝ่ายที่ต้องต่อกรเป็นหมอนี่เมื่อไร มันต้องออกมาอีกรอบนี้ทุกทีสิน่า พูดคำเดียวก็รู้สึกแสบขึ้นเป็นกองแล้ว

“จะไปตามหาใครบางคนหน่อยนะครับ”

“ตามหาใครละ”

“เจ้าก๊อนหมากฝรั่งของผมครับ”

“หมากฝรั่งงั้นหรอ พูดเรื่องอะไรเนี่ย”

ขุนแทฮึกระซิบในเชิงหยอกล้อเบาๆ ใส่ใบหูของชอกจूरยอนที่เหนื่อยล้าเต็มที

“ก็ผู้สืบทอดที่ทั้งดงาม ทั้งฉลาดเกินวัย และมองแต่ผมคนเดียวไงครับ”

เจ้าแพะกำลังยับยั้งประตูลิเกขึ้นสนับ เขาพยายามอย่างสุดชีวิต เพื่อต่อสู้กับความง่วงที่ถาโถมเข้ามา เขาไม่อาจรู้ได้เลยว่าจะมีใครแวะมาหา ในสถานที่ที่มีผู้คนบางตาในยามวิกาลเช่นนี้

เจ้าแพะยืนเข้าเวรอยู่หน้าทางเข้าโรงงานร้างแห่งหนึ่ง มันตั้งอยู่ในพื้นที่ลึบตาคน และถูกทิ้งร้างมาเป็นเวลานาน อย่างว่าแต่บ้านเรือนเลย แม้แต่ไฟถนนสักดวงก็ยังไม่เห็น สิ่งทีพอจะทำลายความมืดได้ในตอนนี้ จึงมีเพียงแค่แสงจันทร์เลื่อนราง และเปลวไฟที่ถูกจุดไว้ภายในถังทรงกลม บุป ๆ บี้ ๆ เท่านั้น

ในตอนนั้นเอง ประตูเหล็กบานใหญ่เหวอะหวะด้านหลังก็เปิดออก เผยให้เห็นชายคนหนึ่งสวมหมวกไหมพรมยื่นหน้าออกมา

“เจ้าแพะ เปลี่ยนเวรกันไหม”

“ไม่เป็นไร”

แม้จะปฏิเสธว่าไม่เป็นไร แต่ชายคนนั้นก็ยังคงปิดประตูเหล็กอย่างแน่นหนาแล้วก้าวออกมาด้านนอกอยู่ดี เจ้าหมวกไหมพรมเดินมาหยุดยืนอยู่ข้างๆ เขาพร้อมกับมองไปรอบๆ ในผืนดินว่างเปล่าแห่งนี้มีเพียงกองไม้ที่กระจัดกระจายไปทั่วทุกทิศทางกับรถตู้หนึ่งคันที่จอดอยู่ฝั่งตรงข้าม เจ้าหมวกไหมพรมจึงมองไปยังความมืดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะชะงักไป เขาหันมามองเจ้าแพะทันที

“หยุดเลยนะ”

“อะไร”

“เมื่อกี้เอ็งผิวปากนี่”

เจ้าแพะขมวดคิ้วกับคำพูดที่ไม่คาดคิดของเขา

“ข้าเนี่ยนะ ข้าผิวปากเป็นชะที่ไหนล่ะ”

“อ้าว หูแว่วหรือ”

เจ้าหมวกไหมพรมเอียงคอด้วยสีหน้างุนงง เจ้าแพะจึงพูดออกมาอีกครั้ง

“เสียงลมหรือเปล่า”

ยังไม่ทันขาดคำ ลมเย็นๆ ก็พัดผ่านที่โล่งนั้นไปด้วยความรวดเร็ว เจ้าหมวกไหมพรมสะดุ้งจนตัวสั่น เขารู้สึกเย็นวาบขึ้นมาทันที เป็นเพราะลมเมื่อสักครู่นี้หรือเปล่านั้น ลึกพักเจ้าแพะที่ยืนฟังเสียงลมพัดไปไม่ไหว อยู่เฉยๆ ก็ค่อยๆ เอื่อยถามขึ้นมา

“ลูกพี่ล่ะ”

เจ้าหมวกไหมพรมส่ายหน้าแทนคำตอบ เจ้าแพะเงยหน้ามองท้องฟ้า ด้วยสีหน้าว่าวุ่นใจ ลูกพี่คิดอะไรอยู่กันแน่นะ คิมซองฮุนเป็นลูกพี่ที่เขา รู้จักมานาน แม้ว่าเจ้าแพะจะอยู่เคียงข้างลูกพี่มาตลอด แต่ก็เป็นครั้งแรกเลยที่เขารู้สึกแปลกๆ ราวกับไม่คุ้นเคยกันมาก่อน

ถ้าจะพูดให้ลูกพี่คือ มันเริ่มตั้งแต่เช้าเมื่อวานนี้นี่แหละ

คิมซองฮุนที่เจ้าแพะรู้จักเป็นคนสดใสร่าเริงและจริงจัง แน่แน่นอนว่า อาจจะดูซื่อไปบ้างตามประสาคนที่ใช้กำปั้นนำชีวิต แต่เมื่อวานนี้คิมซองฮุนคนที่ช่างพูดและชอบหยอกล้อกับลูกน้องอยู่เสมอกลับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ใบหน้าที่เคยมีเลือดฝาดกลับเปลี่ยนเป็นซีดเขียว ดวงตาลึกโหล ภายในชั่วข้ามคืน ลูกพี่ไม่กินอะไรเลย ไม่แม้แต่จะยิ้มด้วยซ้ำ แม้ว่าคนที่เห็นจะคอยไถ่ถามเพราะตกใจกับภาพลักษณ์ที่เปลี่ยนไปจากปกติ แต่คิมซองฮุนก็เอาแต่เบิกตาโพลงแทนที่จะตอบคำถามเหล่านั้น

พอตกบ่าย อยู่ๆ เขาก็หายไปโดยไม่บอกไม่กล่าว กว่าจะปรากฏตัวอีกครั้งก็ผ่านไปครึ่งค่อนวันแล้ว คิมซองฮุนที่กลับมาถึงสำนักงานก็สั่งลูกน้อง

ให้เตรียมรถ พอถามว่าจะไปไหน ก็เอาแต่ชี้นิ้วบอกทิศทางเท่านั้น ซึ่งสถานที่ที่รถขับมาถึงตามคำสั่งก็คือที่นี่ และคำสั่งเพิ่มเติมนอกจากให้เผ่าประตู่ไว้ก็มีเพียงแค่นี้หรือเท่านั้น

ไม่มีคำอธิบายที่ปกติควรจะได้รับว่าเพราะอะไร และเขากำลังรอใครอยู่ มีเพียงคำสั่งกระโชกโชกซากพร้อมกับพุ่งไปยังโกดังที่อยู่ภายในอาคารแห่งนี้เท่านั้น พอบรรดาลูกน้องจะตามเข้าไปเขาก็ไล่ทุกคนออกมา โดยบอกว่าจะอยู่ที่นั่นตามลำพัง ไม่มีใครกล้าบุ่มบ่ามเข้าใกล้ความเด็ดเดี่ยวแสนอันตรายที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน บรรดาลูกน้องจึงได้แต่ผลัดกันเผ่าประตู่เอาไว้

การรอโดยไร้ซึ่งจุดหมายในสถานการณ์ที่ไม่รู้อะไรเลยแบบนี้ มันช่างเป็นเรื่องที่ยากจะทนไหวจริงๆ ในขณะที่เจ้าแพะกำลังบิตคอตที่เริ่มตึงไปมาพร้อมกับคลายความเครียดไปด้วย เจ้าหมวกไหมพรมก็พาดเข้าที่ไหล่เขาดังอีก! แบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ก่อนจะสบถคำหยาบใส่เขา

“อา ไ้เวรนี่สงสัยอยากตายจริงๆ แะะ”

“เฮ้า อะไรอีกเนี่ย”

“ยังมีหน้ามาโกหกอีกนะ มาเลยมา เล่นละครเก่งนัก”

เจ้าหมวกไหมพรมหัวเราะคิกคักหลังจากพูดประโยคนั้น

“ก็แล้วมันเรื่องอะไรเล่า”

“จะอะไรล่ะไฉน! พอเถอะน่า รอบนี้เอ็งหลอกข้าไม่ได้หรอก”

“พูดอะไรเนี่ย พูดให้มันเข้าใจหน่อยได้ไหม”

“ก็เมื่อกี้เอ็งเพิ่งจะฉิวปากอีกรอบไง”

เจ้าแพะหน้าเครียดขึ้นมาทันทีราวกับจะสื่อว่าเอ็งพูดบ้าอะไร ส่วนเจ้าหมวกไหมพรมที่จิกยิ้มอยู่เมื่อสักครู่นี้ก็ค่อยๆ หุบยิ้มลงช้าๆ เขาได้ยินเสียงฉิวปากไม่ผิดแน่ ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แต่ได้ยินถึงสองครั้งเชียวนะ... แล้วความรู้สึกแปลกประหลาดที่ไม่สามารถอธิบายเป็นคำพูดได้ก็แล่นวาบขึ้นมาตามสันหลังของเจ้าหมวกไหมพรม

“ทำไมเอ็งถึงเอาแต่พูดเรื่องเสียงฉิวปากตั้งแต่เมื่อกี้แล้ววะ ข้าไม่เห็นจะได้ยินอะ...”

ในตอนนั้นเอง ระหว่างที่เจ้าแพะกำลังขมวดคิ้วพุดออกมานั้น

วาบ -!

ภาพตรงหน้าพลันขาวโพลนไปในพริบตา แสงบางอย่างที่สาดเข้ามา
กะทันหันทำให้เจ้าแพะกับเจ้าหมวกไหมพรมต้องรีบปิดตาทันที

“อะ...อะไรเนี่ย”

มันคือแสงจากไฟหน้ารถตู้ที่จอดอยู่ฝั่งตรงข้ามที่ส่องจ้ามาย่างแรง
เจ้าแพะที่หลับตาแน่นค่อยๆ ยกเปลือกตาขึ้น และสิ่งที่เห็นหลังจากการ
ลืมตาที่ยากเย็นก็คือ

เงาของคนที่ไม่คุ้นตากำลังยืนอยู่บนหลังคารถคันนั้น

เขามองเห็นได้ไม่ชัดเจน เนื่องจากมันยืนอยู่หลังแสงไฟหน้ารถ
ท่ามกลางความมืด สิ่งที่เขาเห็นจึงเป็นเพียงแค่รูปร่างที่เลือนรางเท่านั้น
จะใช้คนที่ลูกพี่รออยู่ไหมนะ ในระหว่างที่เจ้าแพะกำลังจัดการกับความมืด
เพราะสับสนกับสถานการณ์ที่ดูไม่ออกตรงหน้านั้น ร่างแปลกประหลาด
ก็กระโดดพรวดลงมายู่ที่ฝากระโปรงรถด้วยความรวดเร็ว

ติ๊ง สิ่งแรกที่เข้ามาในสายตาร่วมกับเสียงดังลั่นก็คือหัวรองเท้า
ที่สะอาดสะอ้านปราศจากฝุ่นแม้แต่เม็ดเดียว

“นะ...นั่นใครนะ!”

เจ้าหมวกไหมพรมที่เพิ่งจะลืมตาขึ้นได้เป็นคนตะโกนถาม เงาที่
ไม่คุ้นเคยจึงค่อยๆ ไถลตัวลงมาจากกระโปรงรถ แล้วเดินเข้ามาหาท่ามกลาง
ความมืดที่ปกคลุมอยู่ ไม่นานชายรูปร่างสูงใหญ่สวมชุดสูทสีครามมันขลับ
ดูดีก็ปรากฏตัวขึ้น

มือทั้งสองข้างของชายคนนั้นล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ช่างเป็น
ท่าทางที่ไม่เข้ากับภาพลักษณ์ภายนอกที่ดูเป็นทางการของเจ้าตัวเลย จากนั้น
ทั้งสองคนก็เห็นว่าชายคนนั้นยกมือขึ้นใกล้หัวไหล่ ก่อนจะแบฝ่ามือใหญ่โตให้

“ไฮ”

ขุนเหสีทักทายด้วยความร่าเริง

เจ้าแพะกับเจ้าหมีกใหม่พรมมองผู้ชายตรงหน้าอย่างเหม่อลอย ด้วยสีหน้า พุดอะไรไม่ออก เพราะชายคนนั้นมีหน้าตาประหลาด ไม่เข้ากับการแต่งกาย ที่เนี้ยบกริบเลยสักนิด ทั้งคิ้วโก่งโค้งสุดโต่ง ดวงตาเรียวยาวเป็นเส้นโค้ง จมูกโตบิดเบี้ยวอีก ไหนจะ...ใบหน้าที่ยั้มแฉ่งนั้นอีก

มันคือหน้ากาก ชายคนนั้นกำลังสวมหน้ากากแบบโบราณที่เห็นได้ ตามตำราเรียนเท่านั้น แต่เนื่องจากด้านล่างของหน้ากากถูกเจาะออกไป พวกเขาจึงสามารถมองเห็นคางที่ตัดตรง และริมฝีปากที่ฉีกยิ้มอยู่ได้อย่าง ชัดเจน

“เมื่อก็เสียงอะไร มีใครมาขึ้นระวะ”

ในตอนนั้นเอง เสียงของใครบางคนก็ดังขึ้นด้านหลังของทั้งสองคน ที่ยืนแข็งที่อยู่ออยู่ ชายที่เปิดประตูเหล็กหนาหนักออกมาถึงกับต้องขมวดคิ้ว ด้วยความตกใจ เพราะโดนไฟหน้ารถยิงสาดเข้าไปที่ตา

หลังจากที่ชายคนนั้นลดมือที่บังแสงลงจนพบกับขุนเหสีเข้า เขาก็เริ่มกระสับกระส่ายอย่างเห็นได้ชัดเช่นเดียวกับอีกสองคนก่อนหน้านี้ ชายหัวโล้นส่งสายตาไปหาเจ้าหมีกใหม่พรมเป็นเชิงขอคำอธิบายเกี่ยวกับ สถานการณ์ตรงหน้า แต่เจ้าหมีกใหม่พรมที่ยังคงขมวดคิ้วเพราะสับสน ก็ได้แต่ส่ายหน้าตอบเขาเท่านั้น ชายหัวโล้นจึงถามออกไปอีกครั้งด้วยความ ระแວดระวังเต็มที่

“อะ...คุณเป็นใครครับ ใช้คนที่ลูกพี่เรียกมาหรือเปล่า”

ขุนเหสีทอดสายตาลงไปที่เท้าของเหล่าลูกกะจ๊อกเงียบ ๆ โดยไม่พุดอะไรออกมา ที่ปลายเท้าของทั้งสามคนนั้นมีเงาทอดตัวอยู่ นั่นหมายความว่า พวกเขาเป็นมนุษย์ลิ้มะ ยิ่งกว่านั้น เรื่องลูกพี่ ถ้าดูจากการที่พวกนั้นเรียก อีกคนว่าลูกพี่แล้วละก็...ขุนเหสีที่สามารถคาดเดาสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว ค่อย ๆ ยกมูมปากขึ้น

ถ้าตามรายงานของหน่วยสืบงานลับ หลังจากที่มีการสำรวจพื้นที่เสร็จ ก็คือ เด็กน้อยคนหนึ่งที่กำลังแอดมิตอยู่ที่โรงพยาบาลเกิดหมดสติไป ทั้ง ๆ ที่ ได้รับยาเหมือนเดิมทุกอย่างลิ้มะ แม่ของเด็กที่เห็นว่าลูกหลับสนิทแล้วจึง ออกไปด้านนอกชั่วคราว และในระหว่างนั้นเอง ก็มีใครบางคนแอบเข้ามาขณะที่

เด็กถูกทิ้งไว้ให้อยู่ตามลำพัง

ใครที่ว่าคนนั้นไม่ได้แตะต้องเด็กแม่แต่ปลายนิ้ว แต่ว่า ถ้าจะมีจุดสังเกตที่พอจะเป็นไปได้ละก็ คงเป็นการที่ใครคนนั้นเอาตุ๊กตาที่เด็กมักจะหวงแหนอยู่เสมอดิตตัวออกจากโรงพยาบาลไป ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ถูกยืนยัน และถูกกล้องวงจรปิดของโรงพยาบาลบันทึกเอาไว้

หน่วยสืบงานลับสะกดรอยตามบุคคลนั้นไป ชื่อของชายที่เข้าไปยังห้องผู้ป่วยนั้นคือคิมซองฮุน นอกจากเขาจะไม่มี ความเกี่ยวข้องกับบริษัทจูกยองคอนสตรัคชันแล้ว เขายังเป็นแค่นักเลงแถวบ้านที่ทำตัวเลียนแบบพวกแก๊งอันธพาล และมีลูกน้องในปกครองเพียงหยิบมือเท่านั้น พูดอีกอย่างก็คือ หมอนั้นเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาอันแหละ

หลังจากที่คิมซองฮุนออกจากห้องผู้ป่วย เด็กคนนั้นก็หมดสติ ไม่นานยุนแฮฮีที่จมดิ่งอยู่ในความคิดไปชั่วครู่ก็เริ่มเปิดปากพูด “อืม แล้วลูกพี่ของพวกแกอยู่ที่ไหนกันล่ะ”

เขาตอบกลับด้วยน้ำเสียงสบายๆ หลังจากเว้นช่วงคำถามไปนาน

พอได้ยินแบบนั้นชายหัวโล้นที่ดูน่ากลัวอยู่แล้วก็ยิ่งทำสีหน้าน่าเกลียดเข้าไปใหญ่ ทั้งหน้ากากฟิลิกฟิลัน ท่าทางที่ดูไร้มารยาทแบบแปลกๆ แม้ว่าชายคนนั้นจะดูน่าสงสยไปเสียทุกอย่าง แต่ก็ยังเร็วเกินไปที่จะตัดสินอยู่ดี นี่เป็นสถานการณ์ที่ลูกพี่ไม่ได้ให้ข้อมูลอะไรไว้เลย แต่ถ้าดูจากการที่ฝ่ายตรงข้ามปิดหน้าปิดตามาแบบนี้ บางทีมันอาจจะกลายเป็นความลับอะไรสักอย่างที่ไม่อยากให้พวกเขารู้ก็เป็นได้

แม้จะสงสัย แต่การที่ชายคนนั้นสามารถเดินทางอย่างล่ำบากล่ำบน จนมาถึงที่ตึกกันดารในเวลาที่เหมาะสมพอเจาะแบบนี้ได้ ก็คงจะเป็นคนที่ลูกพี่เขารออยู่จริง ๆ แหละมั้ง ช่างเป็นสถานการณ์ที่น่าอัศจรรย์ซะมัด เพราะเขาไม่รู้วาลูกพี่คิดอะไรอยู่ หลังจากครุ่นคิดอยู่สักพัก ชายหัวโล้นก็ส่งสัญญาณทางสายตาเป็นเชิงว่า เตี่ยจะพาเข้าไปหาลูกพี่ก่อนก็แล้วกัน ยุนแฮฮีสาวเท้าเข้ามาใกล้มากขึ้น ร่างกายสูงใหญ่กำยำนั้นค่อนข้างจะให้ความรู้สึกคุกคามอยู่ไม่น้อยทีเดียว

“ตะ...เตี่ยมาก่อนครับ!”

ในตอนนั้นเอง เจ้าแพะที่สองจิตสองใจอยู่นานก็ตัดสินใจเรียกขุนเหี้ยที่กำลังจะเดินผ่านเข้าประตูไป ทำให้เจ้าหมวกไหมพรมและชายหัวโล้นพลอยหันมามองด้วยความแปลกใจเช่นกัน

“คือว่า...พะ...ไฟหน้ารถนั้น...คุณทำได้ยังไงเหอครับ”

เจ้าแพะล้วงมือเข้าไปในเสื้อกันหนาวที่สวมอยู่ ก่อนจะหยิบกุญแจรถออกมา

“กุญแจรถอยู่ที่ผมนะ แล้วคุณเปิดไฟหน้ารถได้ยังไงล่ะครับ”

นอกจากเจ้าแพะแล้ว ทุกคนล้วนทำสีหน้าซ็อกเหมือนถูกตีเข้าที่ท้ายทอย โดยเฉพาะเจ้าหมวกไหมพรมที่อยู่กับเจ้าแพะมาตั้งแต่ต้น เขาเริ่มอ้าปากค้างและตัวแข็งทื่อไปทันทีหลังจากที่เพิ่งจะเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมดก่อนหน้านี้ เขาตกอยู่ในอาการกดดันทันทีที่เห็นชายคนนั้นจนลืมการปรากฏตัวอันน่าประหลาดไป

ชายผู้ซึ่งสามารถเปิดไฟหน้ารถได้โดยที่ไม่มีกุญแจ แถมยังขึ้นไปยืนอยู่บนหลังคารถได้อย่างเงียบเชียบอีก ที่น่าแปลกไม่ใช่แค่นั้น ทั้งๆ ที่พื้นที่ตรงนี้เป็นสถานที่ที่ไม่อาจเข้าถึงได้หากไม่มีรถ แต่ชายคนนั้นกลับมามีตัวเปล่าเนียนะ

“...”

ริมฝีปากที่เผยให้เห็นภายใต้หน้ากากค่อยๆ วาดเป็นเส้นโค้งขึ้น

“นั่นสิครับ ทำได้ยังไงกันนี่”

ขุนเหี้ยหันหลังไปเผชิญหน้ากับเจ้าแพะ ทำให้คนที่เหลือสะดุ้งและผงะถอยหลังทันที ชายหัวโล้นเอื้อมมือไปแตะมิดสันที่เห็นอยู่ตรงขอบกางเกงในท่าที่พร้อมกระโจนเข้าต่อสู้ทุกเมื่อ

“อะ จริงสิ ผมโซ่วอะไรสนุกๆ ให้ดูดีไหมครับ”

ขุนเหี้ยที่ยืนลูบต้นคออยู่ลึกพัก อยู่ๆ ก็หยิบอะไรบางอย่างออกมาจากเสื้อสูทของเขา มันคือกล่องเหล็กขนาดเล็ก ทันทีที่เปิดฝาดอกก็เผยให้เห็นกระดาดไม้รูปทรงสี่เหลี่ยมวางอยู่ด้านใน

“นี่เป็นของล้ำค่ามากนะครับ กว่าจะได้มาผมต้องไปอ้อนวอนหน่วยสรรพากรเขี่ยวนะ เพราะมันไม่ค่อยได้ใช้กันนักหรอก แต่วันนี้ผมจะโซ่ว

ให้ดูเป็นพิเศษก็แล้วกัน เพราะตอนนี้ผมอารมณ์ดีนะ”

ในขณะที่เหล่าลูกน้องกำลังมองหน้ากันไปมาเพราะไม่เข้าใจคำพูดนั้น ยุนแทฮีก็หยิบกระดาษโน้ตออกมาที่ละแผ่น ก่อนจะเสียบมันลงไปที่หว่างนิ้วของตัวเอง รวมแล้วมีกระดาษโน้ตที่ถูกฉีกออกมาทั้งหมด 3 แผ่น

“ดูให้ดีนะครับ โชว์สุดเซอร์ไพรส์ในช่วงเบรก”

ยุนแทฮีกางฝ่ามือออกแล้วนำกระดาษโน้ตวางลงไป หลังจากนั้นเขาก็เป่ามันเบาๆ กระดาษที่ถูกยุนแทฮีเป่าลอยขึ้นไปบนฟ้าทันทีราวกับบินได้ มันค่อยๆ ลอยกระเพื่อมต่อกันเป็นแถวที่ละแผ่น ช่างเป็นภาพที่เหลือเชื่อ แม้จะเห็นด้วยตาของตัวเอง จากนั้นกระดาษทั้งสามแผ่นที่ลอยเป็นแถวอยู่กลางอากาศก็เริ่มพับไปมาอย่างพร้อมเพรียงกัน ยิ่งพับมากเท่าไร กระดาษก็ยิ่งเล็กลงเท่านั้น และรูปร่างก็ยิ่งซับซ้อนมากขึ้นทุกที

หลังผ่านการพับหลายขั้นตอน ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ ‘นก’ นั่นเอง

รูปร่างของมันสมบูรณ์แบบมาก ทั้งๆ ที่ไม่มีใครจะต้องแม้แต่ปลายเล็บด้วยซ้ำ ศาสตร์การพับกระดาษนี้ซิดซายไปเลย ทั้งส่วนหัว ปีก รวมไปถึงลำตัว ทุกส่วนล้วนถูกพับด้วยความประณีต

“ทักทายสิครับ มันคือวิทคนิลลิ้มเลียน ก็ตามชื่อเลย นกที่ทำได้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในยามวิกาลถูกลืมเลือนไปเมื่อรุ่งสางมาเยือน เพราะเหตุนี้ ใครบางคนถึงได้บอกว่ามันเป็นนกที่แสนโง่เขลา และน่าเวทนา ยิ่งนัก...”

แม้ว่ายุนแทฮีจะค่อยๆ อธิบายอย่างใจดี แต่สำหรับเหล่าลูกน้องแล้ว พวกเขาเหมือนจะไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น เจ้าหมวกไหมพรมทั้งขยี้ตาทั้งหยิบแก้มตัวเอง ลนลานทำนู่นทำนี่ด้วยความแตกตื่นไปหมด ส่วนเจ้าแพะกับชายหัวโล้นก็ยืนอึ้งด้วยสีหน้าที่เหมือนวิญญูณหลุดจากร่างไปแล้ว ถ้านี่เป็นโชว์สุดเซอร์ไพรส์อย่างที่ยุนแทฮีเกริ่นไว้ตอนต้นละก็ มันคงเป็นโชว์ที่ประสบความสำเร็จน่าดู

ยุนแทฮียังคงพูดต่อไปโดยไม่สนใจปฏิกิริยาของเหล่าลูกน้องพวกนั้น

“แต่ผมคิดต่างออกไปนิดหน่อยครับ ยามวิกาลนั่นคือช่วงเวลาแห่งการจมปลักของชีวิตนี่นา ความทรงจำส่วนใหญ่มักผุดขึ้นมาในเวลากลางคืน

ถ้าเกิดไปเห็นอะไรที่ไม่ควรเห็น หรือรู้เรื่องอะไรที่ไม่ควรรู้เข้าละก็...แหม การลบคำคืนแบบนั้นไปมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่โง่เขลาหรือน่าเวทนาสักหน่อย กลับกันมันควรจะเป็นพรมากกว่าไหม”

นกกระดาศสามตัวที่ลอยอยู่บนอากาศไม่ขยับเลยแม้แต่นิดเดียว รวากับติดค้างอยู่ในห้วงสุญญากาศที่ถูกปิดผนึกอย่างไรอย่างนั้น พอขุนเหสี เริ่มเหยียดแขนออกไปช้า ๆ แล้วแตะลงไปบนหลังมือเบา ๆ นกกระดาศ ทั้งสามตัวนั้นก็เริ่มกระพือปีกขยับไปมาอย่างน่าประหลาดใจ พวกมันบินวน รอบ ๆ อยู่สักพัก ก่อนจะบินลงมากาะบนหลังมือของขุนเหสีอย่างนุ่มนวล

“เออละ ถ้าฉัน...เหล่านักเลงทุกท่าน ผมขอจบโชว์ไว้แต่เพียงเท่านี้ แล้วกันนะครับ”

พูดจบขุนเหสีก็กระดิกนิ้วหนึ่งครั้ง เหล่านกกระดาศที่เคยเกาะอยู่บนหลังมือของเขาก็เริ่มเก็บปีก และย่อตัวลงรวากับอยู่ในท่าเตรียมพร้อม ท้ายที่สุดขุนเหสีก็ใช้นิ้วโป้งและนิ้วกลางติดกันจนเกิดเสียงดังเป๊าะ

“ในนามแห่งนาจา ข้าขอรับคืนอันธกาศ¹ของเจ้าไป”

ขุนเหสีพึมพำออกมาอย่างไม่ได้ใส่ใจ

¹ อันธกาศ (น.) กลางคืน, เวลาค่ำ

นกกระดาดทั้งสามตัวบินพุ่งเข้าไปหาสามคนนั้น ดั่งลูกกระสุน
ตันที่รากับรอกจิ้งหะนี้อยู่แล้ว ทำให้บรรดาลูกน้องต่างก็รีบลงมือ
ปัดไปมากลางอากาศราวกับไล่แมลงวันด้วยความหวาดกลัว

“อะ...อะไรเนี่ย”

“ฮึ้ย ปะ...ไปไกลๆ เลยไป!”

วิทคนิลลีมเลื่อนทั้งสามตัวบินเข้าไปใกล้ส่วนหัวของสามคนนั้น ก่อนจะ
เริ่มจิกทั้งผมของพวกเขาวางไร้ความปราณี แม้จะเป็นเพียงแค่ว่าจะงอยปาก
ที่ทำมาจากกระดูก แต่ความเจ็บปวดแสนสาหัสก็แล่นผ่านเส้นผมเข้ามา
ราวกับถูกนกจิ้งหะนี้อยู่ๆ โจมตีไม่มีผิด มันเป็นสถานการณ์ที่เหลือเชื่อมาก
ๆ เสียจนพวกเขายังเผลอคิดว่าเป็นเพียงแค่ความฝันหรือเปล่า ตอนนั้นทั้ง
สามคนอยู่ในอาการที่เหลือสติอยู่เพียงแค่ครึ่งเดียวเท่านั้น

ไม่นานการตะเกียกตะกายดิ้นรนเพื่อขับไล่นกกระดาดของทั้งสามคน
ก็ค่อยๆ เชื่องช้าลงเรื่อยๆ สายตาของพวกเขาก็เริ่มพร่ามัว วิชาเริ่มไร้เรี่ยวแรง
จนเดินโซซัดโซเซไปที่ละคน เจ้าแพะเป็นคนแรกที่หลุดฮวบลงไปกับพื้น
ตามด้วยคนอื่นๆ ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นภายในไม่กี่วินาทีเท่านั้น

หลังเสร็จสิ้นภารกิจ วิทคนิลลีมเลื่อนทั้งสามก็บินกลับเข้ามาอยู่ข้างๆ
ยุ่นแพะอีกครั้ง ก่อนจะลงมากาะที่ฝ่ามือของยุ่นแพะที่แบมือออกไปราวกับ
รอไว้อยู่แล้ว พวกมันกำลังอำปากส่งเสียงโอเอ้กันอยู่บนฝ่ามือของเขา

สิ่งที่เจ้าพนักงานกระดาศำรอกออกมาคือลูกแก้วสีดำขนาดเล็กเท่าเมล็ดข้าวฟ่าง ลูกแก้วนี้คือผลของการตั้งความทรงจำในช่วงคำคืนออกมาเป็นเวลาหนึ่งคืนนั่นเอง พอรุ่งสางมาเยือน คนเหล่านั้นก็จะตื่นจากการนอนหลับตามปกติ เพียงแต่จะจำเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนไม่ได้ราวกับภาพตัดไปเท่านั้น

“เก่งมาก”

ยุ่นแทฮีกระซิบอย่างอ่อนโยน เหล่านักกระดาศที่ดูเหมือนจะเข้าใจคำพูดนั้นก็เริ่มเอางะยปากสะกิดเขาจนน่าจิกจี้พร้อมกับฉุ่หัวเข้ากับฝ่ามือไปมา วิทคนิลลิมเลียนสามารถยึดความทรงจำมาได้แค่เพียงคืนเดียว และถ้าใช้กับคนเดิมอีกเป็นครั้งที่สอง มันก็จะใช้ไม่ได้ผล โดยหลักการแล้วนั้นหมายความว่าเขามีโอกาสที่จะใช้วิทคนิลลิมเลียนนี้ได้แค่คนละครั้งเท่านั้น

แม้ว่ามันจะเป็นอุปกรณ์ที่ใช้ได้อย่างจำกัด เนื่องจากเป็นของใช้แล้วทั้งไม่ได้มีประสิทธิภาพทรงพลังอะไรขนาดนั้น แต่ทุกอย่างก็ล้วนมีทั้งข้อดีและข้อเสียในตัวมันเองเช่นกัน ไม่มีอุปกรณ์ไหนที่จะมีประโยชน์เท่ากับวิทคนิลลิมเลียนในการรับมือกับคนธรรมดาที่เข้ามาพัวพันโดยไม่ทันคาดคิดอีกแล้ว ยุ่นแทฮีค่อย ๆ กำมือของเขา จนเกิดเสียงดังกรอบแกรบจากกระดาศที่ถูกขยำภายในมือ

ยุ่นแทฮีเดินผ่านบรรดาลูกน้องที่หลับสนิทตรงไปยังถึงทรงกลมที่จุดไฟไว้ด้านใน จากนั้นเขาก็โยนทั้งวิทคนิลลิมเลียนและลูกแก้วลงไปในกองไฟอย่างไม่ลังเล เชื้อเพลิงชนิดใหม่ที่ไม่คุ้นเคยทำให้เปลวไฟลุกโชนกลืนกินทุกอย่างไป และกลายเป็นขี้เถ้าในอีกไม่ช้า

ไม่รู้เพราะอารมณ์ดีด้วยหรือเปล่า ยุ่นแทฮีถึงได้คิดว่าเจ้าพวกลูกน้องที่พบกันในวันนี้ดูน่าเอ็นดูกว่าหลายกลุ่มที่ผ่านมา เขาจึงมองเข้าไปยังเปลวไฟนั้นเงิบ ๆ พร้อมกับพึมพำออกมา

“น่าเสียดายอยู่แฮะ”

แล้วยุ่นแทฮีก็ใช้เวลาอยู่ตรงนั้นสักพักก่อนจะเดินจากไป

คิมซองฮุนกำลังนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงมุมของโกดังมืดทึบ เมื่อเวลาผ่านไปจนถึงจุดหนึ่ง เปลือกตาที่เคยปิดอยู่ของเขาก็ค่อย ๆ เปิดขึ้นอีกครั้งเพราะ

รับรู้ถึงการมาของใครบางคนได้แบบรางๆ เป็นเวลาหลายชั่วโมงแล้วที่เขา
ไล่ลูกน้องออกไป ก่อนจะปิดกั้นตัวเองไว้ภายในโกดัง หลังจากที่เขา นั่งนิ่ง
โดยไม่ขยับแม้แต่นิดเดียว หวังคิ้วของคิมซองฮุนเริ่มกระตุกเข้าหากัน

ในขณะที่คิมซองฮุนกำลังจ้องไปยังประตูใหญ่ ประตูเหล็กชั้นสนิม
ก็ค่อยๆ เปิดออกพร้อมกับส่งเสียงดังเอี้ยดอัดนำหูดหงิดใจออกมา ชาย
สวมหน้ากากกำลังยืนใจลอยอยู่ด้านนอกประตูนั้น ซึ่งคิมซองฮุนเอง
ก็ไม่ได้มีสีหน้าประหลาดใจกับรูปลักษณ์ภายนอกของชายคนนั้นเหมือนกับ
เหล่าลูกน้องของเขาก่อนหน้านี้

“ท่านคือใคร”

คิมซองฮุนที่ปิดปากเงียบมานานเอ่ยออกไป แต่ชายตรงหน้าก็ยัง
คงยืนนิ่งไม่ตอบคำถาม มีเพียงแววตาที่มองเห็นได้ผ่านทางหน้ากากกำลัง
ยืมด้วยความหมายที่ยากจะคาดเดา

“ข้าถามว่าท่านมาจากที่ใด”

“เลือกทั้งที่ทำไมถึงเลือกคนแบบนี้ล่ะ”

นอกจากยุนแทฮีจะไม่ตอบคำถามแล้ว เขายังติเตียนคิมซองฮุน
แบบไม่มีต้นสายปลายเหตุอีก แต่ก่อนที่คิมซองฮุนจะได้ตอบอะไรกลับไป
ยุนแทฮีก็พูดตัดหน้าเขาขึ้นมาอีกครั้ง

“ทุกคนต่างก็รู้ดีว่าช่วงนี้บริษัทหูกยองคอนสตรัคชันกำลังก่อสร้าง
กอล์ฟรีสอร์ตอยู่ ถึงจะเป็นบริษัทก่อสร้างน้องใหม่ แต่รัฐบาลท้องถิ่นก็เข้ามา
ร่วมลงทุนจนกระตุ้นความน่าสนใจให้ธุรกิจได้สำเร็จ ซึ่งผลลัพธ์นั้นก็คือ การ
ถางภูเขาหนึ่งลูกเพื่อสร้างสิ่งก่อสร้างขึ้นมา ทั้งต้นไม้ทั้งก้อนหินถูกถอนราก
ถอนโคนจนเกลี้ยง แต่ทำไมถึงละ ดูเหมือนว่าคนพวกนั้นจะเล่นกับหินผิดก่อน
ซะแล้วแฮะ”

คิมซองฮุนจ้องมองยุนแทฮีที่กำลังสาธยายอย่างไม่สะทกสะท้านเงิบๆ

“แต่ช่างบังเอิญจริงๆ ที่ดูเหมือนว่าหินก้อนนั้นดันเป็นหินที่อยู่ลึกเข้าไป
ในหุบเขา แถมยังอยู่มานานหลายร้อยปีอีก บางทีมันอาจจะเคยเป็นหินที่คน
โบราณโบราณกราบไหว้ขอพรกันมาก่อนก็ได้ วัตถุประสงค์ที่อยู่มานาน
ย่อมซึมซับพลังงานบางอย่างเอาไว้เป็นประจำอยู่แล้ว ยิ่งถ้าเกิดได้รับการ

เคารพฐาด้วยละก็ มันก็มากพอที่จะกลายเป็นภาชนะให้เหล้าผีสานางไม้มาลิ่งสู่ ถึงแม้ว่าคนสมัยนี้จะหัวเราะเยาะ แล้วมองว่ามันเป็นแค่ความเชื่อมมยางก็เถอะ”

ยูนแทฮี่ค่อย ๆ ยกมือขึ้นแตะหน้ากากที่เขาสวมใส่

“ว่ากันว่าต้นไม้หรือก้อนหินที่อยู่มานาน เวลาคจะแตะต้องสิ่งเหล่านั้นจำเป็นจะต้องทำพิธีเช่นไหว้หรือใช้เครื่องรางเพื่อกันไม่ให้จิตวิญญาณที่อยู่โน้นเกิดความโมโห แน่นอนว่าท่านประธานหนุ่มของบริษัทยูกองคอนสตรักชันยอมต้องเพิกเฉยกับความเชื่อนั้นอยู่แล้ว สำหรับบริษัทก่อสร้างอื่นๆ ที่พอมีอายุหน่อย พวกเขายังคงทำพิธีเช่นไหว้เพื่อความสะดวกสบายใจอยู่ แต่ในสายตาของคนรุ่นใหม่ ภาพนั้นมันจะน่าขำขนาดไหนกันล่ะ แล้วสุดท้ายสิ่งนั้นก็กลายเป็นต้นเหตุแห่งหายนะจนได้ เมื่อนายน้อยที่มีค่าของบริษัทยูกองคอนสตรักชันที่เจี๊ยบอด ๆ แอด ๆ มานานเริ่มอ่อนแอลง ดวงวิญญาณก็เริ่มสูญเสียพลังในการยึดติดร่าง จนกลายเป็นเป้าหมายที่สมบูรณ์แบบในการระบายความโกรธ ผีสานางไม้ที่สูญเสียภาชนะดั้งเดิมไปจึงได้เข้าสิงสู่มนุษย์ที่เดินผ่านไปมา ก่อนจะเข้าหาเด็กคนนั้นแล้วโมยดวงวิญญาณไป”

พูดจบยูนแทฮี่ก็ถอดหน้ากากออก เผยให้เห็นใบหน้าด้านใน

“และนี่ก็คือบทละครของฉัน คิดว่าไ้”

แสงจันทร์สลัวค่อย ๆ สาดส่องกระทบบนใบหน้าของยูนแทฮี่ หลังคิมซองฮุนเห็นใบหน้าดังมารวกับรูปวาดที่ซ่อนอยู่ภายใต้หน้ากากนั้น เขาก็ขยับตัวลุกขึ้นมาทันที ก่อนจะสาวเท้าเข้าไปใกล้ ๆ ยูนแทฮี่ ส่วนยูนแทฮี่ก็ไม่แม้แต่จะกะพริบตา แม้ว่าระยะห่างจะเหลือน้อยลงก็ตาม ทันทีที่สบตากันคิมซองฮุนที่นิ่งเงียบมานานก็ยกมูมปากขึ้นยิ้มเบา ๆ

“ยอดเยี่ยมยิ่งนัก ท่านแทฮี่”

คิมซองฮุนคุกเข่าลงข้างหนึ่งพร้อมกับก้มหัวให้เขา

“ก็เ็นะ...ฉันยอดเยี่ยมอยู่ตลอดนั่นแหละ”

ยูนแทฮี่ยกมูมปากขึ้น ก่อนจะเอามือขยี้ผมด้านหน้าที่ถูกหน้ากากกดทับมานานแล้ว มืออีกข้างยื่นหน้ากากที่ถืออยู่ให้กับคิมซองฮุน มันคือคำสั่งไว้เสียงบ่งบอกว่าให้ถือไว้ ซึ่งคิมซองฮุนเองก็รับมันมาด้วยท่าทาง

ที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี

“ข้ารออยู่นานก็ยังไม่มีข่าวคราวจากท่านสักที คิดว่าจะเกิดปัญหาขึ้นเสียแล้ว”

“จั่นเธอ พอดีเที่ยงกันนานไปหน่อยก็เลยมาช้านะ”

“สรุปท่านได้รับวันหยุดหรือไม่ขอรับ”

“ແ່ງສີ ดูด้วยว่าใครคิดแผน”

มันจะต้องเป็นสถานการณ์ที่มีแต่เจ้าหน้าที่ระดับสูงอย่างขุนแทฮีเท่านั้นที่จะสามารถต่อกรได้ไม่ใช่ใครอื่น ที่สำคัญคือ เขาจะต้องไม่อยู่ในสำนักงานเพื่อทำให้ขุนแทฮีที่ไม่มีอะไรจะต้องเสียอยู่ในสถานะเป็นต่อ จนเธอต้องยอม ‘รับฟัง’ คำขอของเขาค้นได้

ช่างเป็นบทละครที่สมบูรณ์แบบสำหรับคนที่ต้องการบางอย่างจริงๆ

“ข้าได้ยืนยันว่าหัวหน้าชอกจूरยอนไม่ธรรมดา แต่ท่านหลอกเธอได้อยู่หมดเลยสินะขอรับ”

“ก็เห็นกันมาตั้งเท่าไรแล้ว หัวหน้าชอกเป็นคนที่ไม่เห็นอกเห็นใจลูกน้องจะตาย ถ้าพลาดขึ้นมาจะมีหวังลูกน้องได้หมดทางทำมาหากินแน่ ดังนั้นเธอไม่มีทางยอมอยู่เฉยๆ หรือ แต่ถึงอย่างนั้นไอ้นิสัยที่ไม่ค่อยไว้วางใจใครเท่าไรหรือนั่นก็เลยทำให้เธอไม่ยอมเสี่ยงเดิมพันเป็นอันขาด ยิ่งงะก็จะต้องส่งคนที่สามารถฝากฝังได้ไป โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่น่าหวาดเสียวที่ต้องปิดปากให้สนิท เพื่อกันไม่ให้เบื่องบนจับได้ แบบนี้นั่นก็ชัดเจนอยู่แล้วนี่ว่าใครคือคนนั้น จริงไหม”

“ขอรับ คนคนนั้นก็คือท่านแทฮีนี่เอง”

คิมซองฮุนขวานขวากับรอกจ้งหะนี้อยู่แล้ว ขุนแทฮีก็ยกมือออกมา

“นายนี้เก่งจริงๆ”

“ท่านพูดถึงเรื่องอะไร”

คิมซองฮุนยังคงแก้งทำเป็นไม่รู้เรื่องเสมอต้นเสมอปลาย ขุนแทฮีจึงหัวเราะพร้อมกับตะลึงหลังของคิมซองฮุนเบาๆ

“เห็นอย่าน่าดูเลยสินะ ตอนนี้นายออกมาเถอะ”

คิมซองฮุนพยักหน้าตามนั้น ตนอยู่ในร่างของมนุษย์มาสองวันแล้ว

แม้จะไม่ค่อยได้พูดอะไร แต่มันก็ยังทำให้เหนื่อยมากอยู่ดี

“จะสิ่งทั้งที่ทำไมต้องเข้าไปสิ่งร่างแบบนั้นด้วยซะ ไอ้หมอนี่มันเป็นสวะ
ชอบใช้กำลังกับผู้บริสุทธิ์นะ กระแสวิญญาณสกปรกจะตาย”

“พอดีไม่มีใครที่เหมาะสมเลยนะขอรับ”

เนื่องจากเขาจะต้องเริ่มงานให้สอดคล้องกับวันหยุดของยูไนเต็ด
นี่จึงเป็นสถานการณ์ที่จอร์จเข้าไม่ได้ เขารับสิ่งร่างของใครบางคนด้วยความ
รีบร้อน แต่พวกเขาก็ขำขันว่าความกดดันที่ดันปรกฏตัวตามมาก็เป็นขบขันจนได้
ด้วยเหตุนี้ยูไนเต็ดจึงต้องมารับมือกับมนุษย์ที่คาดไม่ถึงพวกนั้น ถึงแม้ยูไนเต็ด
จะไม่ได้มองว่ามันเป็นปัญหาที่ละเอียด

เขาเตรียมตัวจะออกจากร่างของคิมซองฮุนแล้ว ทันทีที่เขาออกไป เจ้าหมอนี่อาจจะล้มลงกับพื้นจนได้รับบาดเจ็บก็ได้ เขาจึงค่อย ๆ นอนลงกับพื้นเพื่อกันไม่ให้ร่างของคิมซองฮุนที่ยืมมาใช้เกิดบาดเจ็บโดยไม่จำเป็น

“ออกๆ มาเถอะน่า เจ็บแค่นี้พวกนักเลงมันไม่ตายหรอก”

ยุ่นแทฮีใช้รองเท้าสะอาดสะอ้านของเขาเตะเข้าที่ขาของคิมซองฮุน
อย่างหยาบคาย

“อา ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว หักข้อมือทิ้งสักข้างดีไหมนะ”

“ ”
...

ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ แต่อย่างไรเสียนี่ก็เป็นร่างที่ถูกแย่งมาโดยไม่เต็มใจเนี่ย...คิมซองฮุนทำสีหน้าแบบตัดสินใจยากเต็มทน โดยปกติแล้ว ยุนแทฮีมักจะมินิล้ออ่อนโยน แต่ก็มีบางครั้งที่เขินซาแบบแปลกๆ เช่นกัน

“ล้อเล่นน่า ชื่นหักมันตอนนี้นายก็เจ็บไปด้วยสิ”

ยุ่นแพ้ยึกก็ขึ้นข้างหนึ่งขณะก้มมองคิมซองฮุนที่กำลังนอนอยู่ด้านล่าง คิมซองฮุนหลับตาลง ไม่นานสิ่งที่ดูคล้ายกับร่างแหหมอกวันสีดำก็คืบคลานออกมาจากบริเวณช่องท้องของคิมซองฮุน สิ่งที่ถูกจัดกระจายราวกับหมอกดำนั้นค่อยๆ ประกอบเป็นรูปเป็นร่าง จนในที่สุดมันก็ลุกขึ้นจากร่างของคิมซองฮุน เมื่อแขกที่ไม่ได้รับเชิญหายไป ร่างของคิมซองฮุนก็อ่อนเยาว์ทันที กว่าที่จะได้สติคงใช้เวลาอีกสามวันเห็นจะได้

สิ่งที่ออกมาจากร่างของคิมซองฮุนนั่นคือชายที่มีผมยาวสลวยถึงเอว

แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบบโบราณที่สามารถพบเห็นได้เพียงในละครประวัติศาสตร์เท่านั้น ทุกครั้งที่เขาขยับตัว ชุดผ้าแพรเนื้องามก็สะบัดพลิ้วไปตามท่วงท่าของชายคนนั้น แม้จะมองเพียงผ่านๆ ก็สัมผัสได้ว่าร่างกายที่อยู่ภายใต้ผ้าแพรค่อนข้างกำยำไม่เบา ถ้าจะมีหนึ่งสิ่งที่ทำให้เขาต่างออกไปจากขุนเหสีคิมซองฮุน และชายอีกสามคนที่นอนกองอยู่บนพื้นข้างนอกนั้น ก็คงจะเป็น...
การที่เขาไม่มีเงาอยู่ใต้เท้ายังไงล่ะ

ฮอนบูล แสงไฟแห่งดวงวิญญาณ 1

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac_Novel Lilac_Novel

ลิขสิทธิ์

Copyright © toldju, 2023/ Beyond

All rights reserved.

HONBUL

The Korean edition of the e-book was originally published by RIDI CORP., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2024 by arrangement with Beyond through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6832-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษตร • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขธิวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

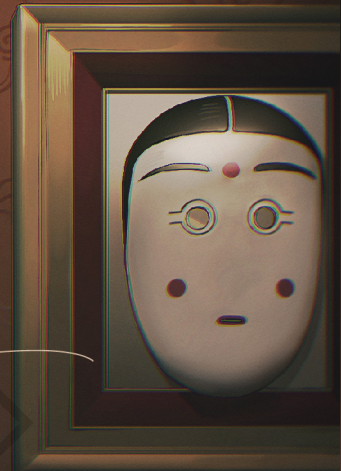
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ชลลดา • บรรณาธิการต้นฉบับ จันทนา อัศวกร

ซัพพอร์ตเตอร์ จีรพรหม เมื่อนพังกา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวลิ้น • ศิลปกรรมปก กรวิทย์ ลิ้นแต่

ออกแบบรูปเล่ม ญาณิศา งานเพียรเลิศ, สุวิธรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว, อัมไพวรรณ ยศศิริพันธ์

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระอ

ฝ่ายการตลาด พรวิรัตน์ รูปสูง, ลิขรา จิวโสม, บุรณกร มณีกุลพันธ์

ขุนเทอีย นาคาระดับสูงของสำนักงานสภานารเย

ได้ออกตามหาผู้สืบทอด และได้พบกับคิมแจกยอม

ท่าที่อันแสนลึกลับตึงตึงให้ขุนเทอียเข้าใกล้อีกฝ่ายมากขึ้น

กระทั่งเขาได้ล่วงรู้ความลับอันแสนดำมืดของอีกฝ่าย

แต่ไม่รู้ทำไม...เขายิ่งอยากให้เด็กหนุ่มมาอยู่ข้างกายยิ่งกว่าใครๆ

18+

หมวดนวนิยาย

445 บาท